

Bồ Công Anh Bất Tử

Contents

Bồ Công Anh Bất Tử	1
1. Q.1 - Chương 1	1
2. Q.1 - Chương 2	7
3. Q.1 - Chương 3	12
4. Q.1 - Chương 4	17
5. Q.1 - Chương 5	21
6. Q.2 - Chương 6	24
7. Q.2 - Chương 7	27
8. Q.2 - Chương 8	31
9. Q.2 - Chương 9	35
10. Q.2 - Chương 10	40

Bồ Công Anh Bất Tử



Giới thiệu

Sara Sumatra- Một cô gái kì lạ, kiêu hãnh và đa tính cách- Một Nữ Hoàng cô đơn và khinh ghét con

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-cong-anh-bat-tu>

1. Q.1 - Chương 1

MỞ ĐẦU:

Chênh vênh.

Gió lãng đãng cuốn theo những vệt nắng cuối ngày, không gian hồ như loãng ra. Mặt trời là kẻ lãng khách mỗi mệ, dừng chân, ngủ quên dưới tán mây hồng. Những cánh chim nghiêng gió, hứng nắng hờ hững buông.

Cánh chim nổi đuôi, bất chợt lao đi, như xé gió, xé mảnh trời xanh dịu, một chốc, chỉ còn là những chấm đen giữa không trung, mất hút vào màn mây xốp mềm.

Đồng hoang.

Những mái tóc mảnh, loăn xoăn hay nhạt màu hạt dẻ bị gió thốc, rối tung. Lũ trẻ ngựa cổ, suy nghĩ chúng mãi đuổi theo những câu hỏi, mơ ước ngây ngô, rằng cánh chim trời kia, sẽ bay tới chân trời, nơi có cầu vồng và những thiên thần, hay đằng sâu tầng mây hồng như những chiếc kẹo bông ngọt lịm và giòn tan là một thế giới khác, thế giới chúng chưa từng biết đến, thế giới con người chưa từng biết đến...

Đằng sau vỏ bọc hoàn hảo và tuyệt mỹ luôn là sự thật tàn nhẫn, trần trụi và nguy hiểm!

Bồ công anh trong gió.

Những bàn chân nhỏ len giữa cánh đồng hoa. Hoa bồ công anh trắng, mỏng manh và tinh khôi. Những tiếng cười khinh khích đầy thích thú hòa vào gió, gió vô hình, hương vô hình. Bồ công anh không sắc và không hương?

- Kein ơi, anh có nghĩ bồ công anh có hương không?

- Đừng có chun mũi hít hà nữa, ngốc lắm Mun! Bồ công anh làm gì có hương!

- Shin! Anh có nghĩ bồ công anh có hương không?... Shin!Shin à...

-Ồn ào quá! Kein, phải chuồn chuồn ớt không? Chuồn chuồn ớt kìa!

- Đồ khỉ Shin! Chờ tao!

- Anh Kein! Anh Shin! Mun không chạy nữa đâu!

- Mít ướt ở yên đi, anh Kein đi bắt chuồn chuồn cho!

-Suyt! Khẽ thôi!

- Chộp đi không nó bay!

- Đừng có xô tao, từ từ!

- Chộp đi! Shin! Chộp đi!

- Đừng xô...

Rầm...

- Ôi Shin... tao không cố ý...

-Chưa kịp hiểu chuyện gì thì cậu bé tên Shin đã thấy mũi và miệng ngập mùi nồng nồng cỏ dại và đất ẩm ướt. Cả thân người cậu nhóc đề lên một đám bồ công anh đỏ rạp xuống.

- Ai ya...

Shin thấy lòng bàn tay và đầu gối ran rát, cậu cố chống tay dậy.

- Em không sao chứ?

Shin ngóc đầu dậy, chợt thấy một bàn tay đang đưa xuống ngay trước mặt mình. Bàn tay trắng ngần với những ngón dài như búp măng. Cậu nhóc ngẩng cổ, đôi mắt đen tròn, mở to. Trong giây phút, cậu như quên mất cách thở, miệng há ra mà quên khép lại. Trước mặt cậu, một gương mặt trái xoan xinh xắn như thiên sứ trong truyện cổ. Cô gái với mái tóc dài xõa ngang vai, mượt mà và đen như gỗ mun. Trên vành môi đỏ thắm như nụ hồng ban mai dường như luôn túc trực nụ cười, dịu êm như mảnh trăng non, cũng rạng rỡ như ánh mặt trời. Đôi má lúm hai bên má hồng càng làm gương mặt hiền và thánh thiện.

Đôi mắt biết cười dưới hàng mi rợp pha thêm nét tinh nghịch. Đôi mắt! Đôi mắt có lẽ làm thu hút ánh nhìn hơn cả.

Shin đưa tay dụi mắt để chắc rằng mình không đang mơ, hoặc không bị những tia nắng mặt trời len qua những lọn tóc dài chiếu thẳng xuống mắt gây ảo giác. Cô gái vẫn ở đó, bàn tay vẫn giơ ra đợi Shin, đôi môi

vẫn cười. Và đôi mắt như hút ánh sáng. Đôi mắt lạ, đôi mắt màu xanh ngọc bích! Đôi mắt làm ánh nhìn của Shin cứ dán chặt vào. Đầu óc bỗng trống rỗng, Shin đưa tay đặt vào lòng bàn tay ấy. Ấm quá! Sâu thẳm trong Shin bỗng vang lên thổn thức.

- Cẩn thận nhé!

Ngón tay dịu dàng chạm lên tóc Shin. Cậu nhóc vẫn thẫn thờ, nhưng trước khi cô gái quay đi, cậu đã kịp nhìn thấy mắt dây chuyền trên cổ cô, trong suốt hình trăng lưỡi liềm, gắn vài viên đá nhỏ trên đỉnh trắng lơ lửng, có lẽ. Và cũng kịp để Shin thấu hết giọng nói ấy, một chất giọng lạ, âm sắc như tiếng vĩ cầm. Suy nghĩ chưa đủ khôn ngoan để Shin tìm được cách miêu tả nào chuẩn xác hơn thế. Đôi mắt cậu nhóc vẫn mở to, không chớp và nhìn mãi theo dáng người con gái ấy... Chiếc váy trắng len giữa đồng hoa trắng, xa dần! Như là ảo ảnh!

Gió bất chợt ủa tới, thốc vào khuôn mặt còn ngơ ngẩn. Gió thổi bay mái tóc buông dài, vờn trên những lọn tóc êm mượt.

Bồ công anh trắng. Bay. Bay.

Hương hoa hòa vào gió hay hương tóc mềm?

Shin nhắm nghiền mắt, hít một hơi thật sâu. Hương bồ công anh thật êm dịu, tan trong gió, nhẹ tênh. Như cánh hồng vừa đáp xuống mặt hồ biếc xanh phẳng lặng, nụ cười ấy, tan trong gió, nhẹ tênh...

- Shin! Shin! Mày không sao chứ?

- Người con gái ấy...

- Mày nói gì? Coi đầu gối có chảy máu không nào?

- Anh Shin! Mun thấy tay anh bị xây xước nè!

- Shin! Nhìn tao đi! Mày bị ma nhập hử! Nói gì đi!

- Tao sẽ bảo vệ người con gái ấy... mãi!

Chương 1: Nữ Hoàng

Mười năm sau.

Học viện Across.

Không khí trong giảng đường ngày đầu tiên của năm học mới khá náo nhiệt. Âm thanh đủ tần số bay đi, đập vào vách tường, vọng lại hòa vào giọng nói, tiếng cười xôn xao của các tân sinh viên, những người trẻ đầy tài năng và tràn đầy nhiệt huyết.

Từ cánh cửa lớn cuối phòng, chàng trai trẻ bước nhanh vào, hướng tới dãy bàn cuối cùng. Chiếc sơmi trắng đồng phục trường, chiếc cardigan khoác ngoài cùng một chiếc balo xám xanh làm toát lên ở chàng trai vẻ bụi bặm và phớt đời đúng chất kẻ lang thang đường phố hơn là sinh viên một học viện danh giá. Đôi mắt đen sẫm và ngời sáng dưới đôi lông mày rậm lộ rõ vẻ thông minh. Ánh nhìn không chú ý xung quanh, chàng trai bước tới đứng bàn cuối, đặt balo xuống bàn, không hề mong một kẻ nào sẽ tới bắt chuyện, ngồi cùng bàn rồi phá hỏng cuộc sống riêng trong bốn năm sinh viên phía trước.

- Hey! Thật may vì mày không đến muộn trong ngày nhập học, Shin.

- Mày định ám tao đấy à? Kein.

- Mày nên cảm ơn vì có một thằng bạn nổi khổ học cùng trường trong cuộc đời sinh viên phía trước. Còn tao cá là mày vừa nhảy tường để vào trường, dù cổng trường vẫn mở toang đấy và cái tường của học viện cao hơn 3m kìa!

Shin ngồi xuống ghế, nhìn thằng bạn đang ngồi vắt vẻo trên bàn phía trước, cậu dùng tay tháo chiếc khay cổ trên cùng:

- Vào ngày đầu tiên nên kiểm tra xem trường có nuôi chó dữ hay không!

Kein bật cười khanh khách.

- Mà đang nhớ tới cái hồi lớp 7 khi tụi này treo tường vì muộn giờ và bị con Mic “hiền như cọp” của bác bảo vệ ngoạm một miếng hở? Miễn đi, giờ tao là sinh viên năm ba khoa công nghệ thông tin, đẹp trai ngồi ngồi và tương lai sáng lạn nhá!

- Hê! Làm như thành sinh viên thì quá khứ đen thui của mày sẽ thui chột mất đấy.

- Mày cũng nên tự hào vì sẽ thành một kiến trúc sư tài năng trong tương lai đi. Lúc này, là sinh viên của học viện Across cũng là điều đáng tự hào rồi.

- Thiết kế công trình đương nhiên là mơ ước của tao, nhưng vào cái học viện này thì không phải mày và cái lũ đầu bò kia gạ gẫm đấy chắc. Mất hai năm làm thêm mới dư tiền để tới đây dự thi vào cái chốn này, tệ thật.

- Thế mày định thi vào một trường kiến trúc tầm tầm nào đấy vừa học vừa lặn ra làm để tốt nghiệp, rồi ra trường đi đâu xin việc? Tao nói rồi, còn nếu tốt nghiệp Across, một tên vô gia cư như mày cũng sẽ kiếm được một chốn ổn định sự nghiệp.

- Thì tao thi vào đây chẳng phải vì điều đó à, mày thôi lải nhải về thành tích giúp đỡ bạn bè của mày đi, tao thuộc rồi.

Kein nhảy xuống khỏi bàn, giọng bỗng trở nên lo nghĩ.

- Sao hồi ấy mày không chọn một gia đình nào đấy, làm con nuôi của họ. Một thằng vô gia cư, tự làm tự sống như mày không thấy mệt mỏi à?

- Chắc. Tao không muốn bị ràng buộc, mày biết mà.

- Tao giờ cũng đâu có mất tự do, có bố mẹ nuôi lo từ A đến Z, thêm một con em gái dễ thương ở nhà. Còn mày từ hồi không được xã hội trợ cấp, mày đã phải lặn lội kiếm sống để học hết cấp ba thế nào.

- Chắc, con đường tao đã chọn rồi, giờ nói gì cũng thế thôi.

Kein khẽ thở dài, cậu liếc nhìn đồng hồ.

- Tao về khoa đây không muộn giờ. Có thời gian sẽ dẫn mày tham quan học viện, ma mới ạ.

- Biến đi!

- À. – Kein chợt quay lại. – Mày còn nhớ nhóc Mun chứ?

- Sao? Nghe bảo học cùng trường này.

- Mấy năm mày không gặp rồi, sẽ ngạc nhiên đấy. Đời nhóc hên lắm, kiếm được bố mẹ nuôi khá giả, giờ thành tiểu thư và xinh như hoa.

- Mít ướt xinh cái khỉ đột gì.

- Từ nhỏ cô nhóc đã xinh rồi, nếu không vì có cái mặt mày tao đã tấn công em nó. Đồ khỉ!

Kein gơ mấy ngón tay vầy vầy, rồi chạy biến một mạch.

Shin không ngó thẳng bạn thêm lần nào, mở balo lôi ra sách vở, mấy bản vẽ và bút chì, miệng còn lẩm bẩm.

- Mặt tao làm sao? Mày không tán được rồi đồ thừa hả?

Học viện Across là một trong những trường đại học danh giá nhất trong cả nước. Học viện có một hệ thống đào tạo đa ngành và chuyên nghiệp, học phí nhẹ đã cộng tiền ăn trưa bán trú. Chất lượng giảng viên, phòng học, thiết bị quy trình giảng dạy đều đạt chuẩn quốc tế. Quan trọng là sau khi tốt nghiệp, học viên có đủ khả năng lo việc làm ổn định cho 100% sinh viên ra trường. Bù lại, đương nhiên, chất lượng đầu vào vô cùng cao. Các học sinh dự thi ngoài việc phải đậu đại học chính quy còn phải vượt qua ba cuộc thi sát hạch áp lực khó khăn, để chắc chắn rằng các tân sinh viên đều là những người trẻ ưu tú nhất, thông minh và tự tin nhất. Học viện Across thực chất được lập ra bởi sự liên thông giữa chính phủ và nhiều tập đoàn lớn trong nước nhằm đào tạo người tài ở mọi lĩnh vực để phát triển đất nước.

Học phí rẻ và không phải lo xin việc khi ra trường là cái có tốt để Shin lăn lộn suốt hai năm, tiết kiệm tiền để dự thi vào học viện này, với một cái giá không rẻ nhưng đổi lại sẽ dễ dàng hơn cho cuộc sống sau này thì cũng đáng. Shin thực ra không lo nghĩ nhiều về chuyện tương lai, cậu chỉ thường nghĩ về một điều duy nhất là ước mơ được tự tay thiết kế những công trình lớn. Nếu không thể trở thành một kiến trúc sư đúng nghĩa, cậu vẫn sẽ tự vẽ những bản thảo công trình cho riêng mình. Shin thích sống tự do và đơn giản, thỉnh thoảng đổi chỗ ở hay phiêu bạt vài nơi. Có thể vì tính thích tự do bay nhảy như gió của cậu, cũng có thể vì một lẽ khác. Giữa thế gian đông đúc và dòng người tấp nập, lang thang đâu biết sẽ có ngày gặp được một ai đó, tìm được một gương mặt quen, một nụ cười quen..

- Im đi. Ông bà già sẽ không biết nếu mày không nói. Còn mục đích của tao đến đây chỉ có một thôi. Nữ hoàng của học viện Across. Tìm hiểu về nàng cho tao!

Shin bất chợt đưa ánh nhìn sang dãy bàn song song, vài giây đủ để hiểu vài điều. Cuộc sống là vậy, đủ kiểu người, đủ cách sống, Shin vẫn luôn không quan tâm kẻ khác ở mức nhiều nhất có thể, đổi lại, ít người quan tâm đến cậu, sống sẽ thoải mái hơn. Một tay thiếu gia lắm tiền, xốc nổi và thích chơi bời. Shin chợt cười nhẹ. Cậu đổ mồ hôi công sức để có thể bước chân vào học viện này, còn kẻ khác quá dư thừa điều kiện để dễ dàng vào cùng cậu, nhưng không vì bất kì một ước mơ nào của hắn. Cậu không để tâm tới kẻ cùng lớp nữa mà cần chỉ phác tiếp bản vẽ đang dở.

- Nhưng cậu chủ...

- Không làm được thì nghỉ việc đi. Trong 3 ngày tới, bất kể lí do gì, tao cần có một cuộc hẹn với nàng, Nữ Hoàng!

...

Đầu giờ chiều. Canteen trường rộng rãi và thoáng mát xôn xao tiếng nói chuyện, gọi đồ. Những tân sinh viên đã quen được bạn, cùng ngồi tụ tập ăn nốt bữa trưa và huyền thuyên trăm chuyện trên trời dưới đất. Một người có đầu óc thường nghĩ có nhiều mối quan hệ tốt thì cuộc sống sẽ hòa đồng và có nhiều ích lợi hơn. Chỉ một chàng trai ngồi một chỗ nơi góc khuất là lẽ bóng. Dường như không khí nhộn nhịp xung quanh không hề ảnh hưởng đến Shin. Cùng bữa trưa nhẹ nhàng là bánh mì và sữa tươi, cậu đang mải ngắm bản thiết kế đơn giản của học viện. Học viện hơn 400000m² với 15 dãy phòng học 5 tầng, 3 dãy kí túc 3 tầng, 1 sân thể thao 5000m², 1 hồ nước 2000m² và ba canteen lớn. Mỗi sinh viên khoa kiến trúc ngày đầu nhập học được phát một bức chụp học viện với bài kiểm tra chất lượng đầu tiên: Một bản vẽ bất kì một dãy phòng học nào trong học viện. Với bản chụp in sẵn trong tay, bất kì một sinh viên nào cũng đủ khả năng phác ra bản vẽ riêng, nhưng Shin đang nghĩ sẽ tìm một chỗ ngồi yên tĩnh trong khuôn viên, nơi dễ dàng nhìn bao quát hết một dãy phòng học nhất để có một bản vẽ chân thực và sống động nhất có thể.

- Tao đoán đôi giày là của hãng Calvin Klein.

- Không thể nào. Nữ hoàng thường không dùng đồ trùng nhãn hiệu tuần đâu!

- Khẽ miệng thôi, và đừng nhắc đến hai chữ ấy.

- Ừm ừm...

Dù không muốn nhưng hai chữ “Nữ Hoàng” vẫn lọt vào tai Shin, cậu dừng ăn. Cái tên miê miê “Nữ Hoàng” có lẽ là đề tài thú vị cho học sinh trong học viện. Một chút tò mò nhưng Shin không định tìm hiểu thêm.

- Chào bạn!

Shin đưa ánh nhìn hướng về cô gái mới xuất hiện trước mình. Một cô gái tóc nâu nổi bật cùng nụ cười tự tin, trong tay là khay đồ ăn.

- Mình làm quen được không? Mình tên Ami, tân sinh viên.

Shin cúi xuống ăn tiếp phần bánh mì và dán mắt vào bản thiết kế, hy vọng cô bạn kia sẽ hiểu là một lời từ chối. Shin không thích bị ràng buộc bởi những mối quan hệ, chỉ vậy.

- Ami ngồi đây cùng ăn nhé! – Nhưng vẽ như cô gái không chịu bỏ cuộc, kéo ghế ngồi vẫn với một nụ cười thân thiện.

Lập tức, Shin đẩy ghế đứng dậy, bỏ phần bánh mì dư vào đĩa, cầm theo bản thiết kế và bỏ đi trước khi để lại một câu chào lịch sự.

- Chúc ngon miệng!

Về ngoài của Shin có lẽ thu hút sự chú ý của một vài cô nàng ưa thích lạ, nhưng Shin lại không phải kẻ hay chú tâm tới những cô nàng xung quanh mình, chắc chắn không.

Trước giờ học buổi chiều 30 phút, trên tay vẫn cầm bản vẽ, Shin lang thang trong khuôn viên trường, tự mình tìm hiểu về kiến trúc của học viện. Cậu đang đi lối ra dẫn từ dãy phòng B, là khoa kiến trúc nơi cậu học. Các dãy giảng đường được xây dựng song song nối tiếp, cùng hướng mặt ra cổng chính, khu kí túc ở riêng một góc phía phải, tách biệt với khu giảng đường và sân thể thao lớn. Bao quanh học viện, chạy theo bức tường kiên cố cao hơn 3m ngăn cách học viện với thế giới bên ngoài, dễ dàng nhận ra những chùm cây lâu năm xanh mượt và tươi tốt. Nếu nhìn từ xa sẽ có cảm giác như khối học viện nằm im lìm lọt thỏm giữa một vườn cổ tích lạ và dịu mắt.

Đi lang thang không rõ từ lúc nào, Shin đã tiến vào sân trước một dãy giảng đường, dãy E. Điện thoại trong túi cậu chợt rung.

- Alo?

- Mày ở đâu thế, tao vào canteen không thấy.

Shin nhìn quanh và nhìn xuống bản thiết kế.

- Hình như ở dãy nhà E, tao đi thăm thú một lúc.

- Dãy E hả? Mày ra khỏi đó đi, tao sẽ đến liền.

Tut...tut...

- Mày... - Shin hạ máy, khẽ nhướn mày. - Chuyện gì thế? Làm như tao là trẻ lên ba đi lạc ấy hả?

Bất chợt, vài nốt piano cao vút ngân lên, rơi vào không gian gần như tĩnh mịch của dãy giảng đường. Shin ngược mắt, nơi tầng ba, một căn phòng lớn với mặt tiền là lớp kính chịu lực trong suốt, vài chiếc piano trắng lấp ló. Shin đoán đây là khoa Nghệ thuật, nhưng cậu chợt nghĩ thật khó tin khi khoa nghệ thuật lại có không khí vắng lặng thế này. Vài cô nàng bước ra từ hành lang tầng một, với những bộ váy đồng phục trang nhã, áo trắng thắt nơ và váy đen ngang gối, trông các cô gái càng thêm nữ tính và lãng mạn đúng chất dân nghệ thuật. Chỉ có điều trông đáng vẻ và cách trò chuyện của các cô gái dường như có chút dè dặt và cảnh giác. Các cô đang giấu gì trong những câu chuyện nhỏ to, hay bởi một lẽ khác, xung quanh các cô có điều nguy hiểm? Vài chiếc lá khô giòn tan dưới nắng trưa khê xào xạc, cùng không gian tĩnh mịch và dư âm đầy ám ảnh của vài nốt nhạc cao vút vừa lịm đi giữa không trung, tất cả tạo cảm giác lạnh và rờn rợn gai người. Shin cũng không có lý do để nán lại lâu, cậu định quay người... Nhưng.

Một cơn gió lạ bất chợt ủa tới, trong khoảnh khắc, trái tim Shin sững lại... Theo làn gió mỏng, một mùi hương quen thuộc mà như xa lạ lướt qua cánh mũi cậu. Shin khẽ nhắm mắt, hít một hơi sâu... Không thể khác, hương bồ công anh!

Hàng mi mở hờ, một bông bồ công anh bay nhẹ nhẹ, Shin giơ bàn tay lên, bông hoa trắng đáp vào lòng bàn tay cậu rồi bỗng chốc bị cuốn đi bởi ngọn gió khác. Shin từ từ ngẩng cổ, vẫn những cánh bồ công anh mảnh tinh khôi, chao trong gió. Ánh nhìn vẫn theo những cánh hoa mỏng manh hướng lên, cao, cao hơn, đến một lúc bất giác khựng lại.

Trên sân thượng của dãy nhà 5 tầng, một cô gái đang ngồi chênh vênh! Không thể khó tin hơn! Đôi chân trần thon và trắng nõn thả xuống, đang đung đưa giữa không trung. Dường như độ cao trở thành một trò chơi thú vị! Khuôn mặt cô gái ngược lên nhìn trời, bầu trời xanh trong gợn mây, sắc nắng vàng dịu choán ngập không gian. Bàn tay cô gái khẽ đưa lên... Hay là hứng nắng? Hay là vờn gió nhẹ? Hay là chờ đợi những cánh trắng mỏng manh, cánh bồ công anh yếu mềm...

Quá khó để diễn tả cảm xúc trong Shin lúc này... một chút bối rối, một chút ngơ ngẩn, một chút say! Gương mặt người con gái ấy, xa vời, cậu không nhìn rõ nhưng cảm giác như còn nguyên vẹn của 10 năm trước. Dẫu

dưới đáy vồng mạc, hình ảnh in lên không hề vụn nguyên! Cô gái giữa bầu trời trong kia, hương bồ công anh, chiếc váy trắng và ... mái tóc trắng như mây!

Ảo giác? Hay chỉ là ảo giác? Nhưng quanh đây, hương bồ công anh vẫn phảng phất. Bất giác, Shin rút điện thoại và giơ màn hình chụp lên, chẳng nhận ra bản chụp trong tay rơi xuống tự bao giờ. Phải! Chỉ có một cách để xác nhận! Trên màn hình máy, hiện rõ bóng dáng ấy, zoom thêm, càng rõ ràng và sắc nét. Ngón tay giữ trên phím chụp, Shin nuốt khan. Nhưng...

Chưa kịp định thần, chiếc Black Berry đã văng khỏi tay Shin, bởi một lực rất mạnh. Chiếc điện thoại đáp đất không mấy dễ chịu. Rạn màn hình, có lẽ. Ngay sau đó, một giọng nói tông trầm và đầy quyền lực vang lên, rõ từng con chữ:

- Không được chụp ảnh... Nữ - Hoàng!

2. Q.1 - Chương 2

Mọi việc diễn ra quá nhanh khiến Shin không kịp phản ứng lại, và khi định hình được, cậu đã thấy... một họng súng đang chia về phía mình! Khẩu súng nhỏ, ánh bạc trên tay kẻ lạ mặt được nối với một chiếc xích màu bạc phía trong áo vest của hắn. Kẻ lạ mặt đang nhìn Shin với ánh mắt lạnh tanh và đầy giận dữ. Đôi mắt của hắn màu nâu sẫm dưới hàng mi rợp và đôi lông mày rậm đầy cương nghị. Hắn cao và sở hữu một thân hình đáng mơ ước với một người mẫu nam. Chiếc sơ mi đồng phục học viện chứng tỏ rõ ràng hắn còn là sinh viên, khoác thêm chiếc vest đen với hàng khuy dày màu đồng, chiếc caravat đen, dài, mảnh thắt lỏng thêm ở hắn về bất cần. Thật sự ấn tượng! Nhưng Shin lúc này không có thời gian để suy nghĩ về ngoại hình của kẻ lạ, cậu chưa thể đoán được ý định của hắn với khẩu súng trên tay hắn, nhưng Shin đủ khôn ngoan để nhận ra sự nguy hiểm cận kề. Hai đôi mắt chiếu thẳng vào nhau, một bình thần dò xét, một giận dữ và ngày càng giận dữ. Shin định lên tiếng thì một giọng nói bỗng vang lên chặn lời.

- Quy định của học viện là không dùng vũ khí hay bất kể vật dụng nguy hiểm nào khi còn đứng trong học viện, Zan Katou.

Một cô gái đang bước đến, một cô gái cao, mái tóc dài uốn nhẹ. Các nét trên gương mặt đẹp một cách lạ lùng, đôi mắt sáng và đầy trách nhiệm. Cô gái chưa kịp bước tới, kẻ vest đen đã quay người, dời đi, khẩu súng trở lại vị trí trong áo hắn, và hắn mất hút như một tia chớp. Chỉ còn Shin ở lại, cậu vẫn còn có chút ngạc nhiên lẫn tò mò về những kẻ mới xuất hiện.

- Cậu là sinh viên mới của khoa kiến trúc, Shin Kawada.

Shin khẽ nhún mày, cô gái này là một kẻ không tầm thường!

- Tôi là hội trưởng hội sinh viên của học viện Across, nhiệm vụ của tôi là giám sát những kẻ mới vào không thềm đọc qua nội quy như cậu, Kawada!

- Nội quy học viện là cấm sinh viên sang khu nhà khác hay đứng nguyên nhận một viên đạn của kẻ lạ mặt mà không được phản kháng? – Rốt cục Shin cũng quyết định lên tiếng, cậu đặt lại câu hỏi để giữ thể chủ động.

Cô gái mới đến chợt cười:

- Quy định của học viện dễ chịu thôi. Duy chỉ có một điều cần nhớ, không chỉ nhớ mà phải khắc cốt ghi tâm, một luật cấm bất thành văn mà mọi sinh viên trong học viện đều phải nhớ rõ, Nếu còn đứng trong học viện này, nếu còn muốn bình yên, nếu - còn -muốn - sống, đừng - có - chạm - tới Nữ Hoàng!

Từng lời cô gái phát ra đều ghim vào tâm khảm Shin, sắc nét. Một suy nghĩ thoáng qua làm Shin thấy nghẹn nơi cổ họng: Cô gái trên sân thượng phía trên cậu chính là Nữ Hoàng! Nữ Hoàng học viện Across!

Shin bất giác đưa ánh nhìn lên, chiếc váy trắng đã biến mất. Chỉ còn lại lơ lửng giữa trời trong những cánh hoa lạc lông, nghe đâu đây mùi hương đang nhạt dần. Shin nhìn lại phía trước mình, cô gái hội trưởng đã

đi một đoạn xa. Dáng vẻ ấy thật tự tin, bình nhiên và lãnh đạm. Qua đôi mắt nhạy bén, Shin nhận ra trên gáy cô gái, lấp ló giữa những lọn tóc xoăn xoăn, những nét chữ đậm màu tím than hiện lên bí ẩn mà nổi bật. Hình xăm, chắc hẳn!. Shin không thể đọc rõ những con chữ ấy, suy nghĩ cậu lạc vào chốn hoang vắng xám xịt.

Gió đã lặng, như là bỏ đi cũng hương, hay cùng người. Những bông bồ công anh dập nát dưới mặt đất, những cánh hoa trắng đón đầu và yếu mềm... Không gian trả lại sự tĩnh mịch.

Quanh đây, đầy rẫy nguy hiểm!

- Hi! – Một bàn tay chạm nhẹ vào Shin làm cậu thoáng rùng mình, suy nghĩ bừng tỉnh.

Lại một cô gái bước lên trước Shin, cùng nụ cười kẹo ngọt.

- Đúng anh Shin rồi! Em cứ ngỡ mình đã nhầm.

Vài giây định thần lại, Shin nhận ra một gương mặt quen. Cậu khẽ nhú mày.

- Là ... Mun?

Cô gái nhỏ với mái tóc ngắn ngắn và gương mặt tròn dễ thương hơi so vai, chun mũi.

- Em còn tưởng là anh quên em rồi? Anh đang đi đâu vậy?

Shin nhìn ra quanh, từ lúc nào cậu đã bước vô định ra khỏi sân trước khu giảng đường.

- À, thăm thú một lúc.

- Nghe anh Kein nói giờ anh là sinh viên kiến trúc rồi cơ, em mong ngày gặp lại lắm. E hèm...

Mun bỗng dừng nghiêm chỉnh lại, giơ tay ra.

- Coi như làm quen lại. Em là Mun. Mun mít ướt. Rất vui được làm quen với trai kiến trúc! – Và một nụ cười khoe hai hàm răng trắng kèm theo, vẻ ngồ ngộ y như hồi xưa làm Shin không kìm được, phải bật cười. Cậu cũng đưa tay ra, bắt vô cùng lịch sự.

- Vâng tiểu thư. Tôi cũng rất hân hạnh làm quen với người đẹp như tiểu thư đây!

Mun bịt miệng cười khinh khích.

- Hey! Hai người định đánh lẽ à? – Kein từ đâu chạy tới, đôi mắt nheo lại giả vờ lườm lườm.

- Anh Kein! Mun mới tình cờ gặp anh Shin đó.

- Tốt qua! Ba chúng ta cuối cùng cũng hội ngộ rồi! – Kein dang tay khoác vai hai người bạn, nháy mắt.

- Hôm nào rảnh nhậu một bữa ra trò nhé!

- Ok anh Kein!

...

- Giờ đang học gì hả Mun?

- Em là sinh viên năm hai của khoa kinh tế đối ngoại. Hồi nào em sẽ dẫn hai anh tới khoa em chơi, em nói nhiều về hai anh với bạn bè em lắm.

- Nghe nói khoa ấy nhiều gái xinh! – Kein cười híp mắt.

- Anh Kein vẫn thế, dê quá đi!

- He he, anh đang nói em kia Mun. Càng lớn càng xinh!

- Ghét quá! Anh Shin, anh Kein bắt nạt em nè.

- Mấy người ồn quá, ôi tôi không nghe thấy gì sất!

- Hai anh đáng ghét! Đáng ghét!

- Ha ha ha...

...

Tan học.

Hàng nghìn sinh viên cũng lúc tuôn ra trên sân trường, đông và náo nhiệt. Không khí như bị cô đặc lại thành thứ chất lỏng vô hình màu xám nhạt. Những tiếng kêu, tiếng gọi í ới chốc chốc tung lên rồi rơi tõm vào không trung, nhòe đi hay méo mó bởi hàng ngàn âm thanh hỗn độn khác. Những sợi nắng cuối ngày len vào những tán cây già xanh thẫm, xuyên qua không gian, thẳng khi tạo thành những vệt vàng dịu trường dài trên những vách tường trắng. Sân trường vẫn chưa thôi huyền ảo, người đổ nghìn nghịt về phía cổng lớn.

- Gặp lại cô nhóc thấy thế nào?

- Thế nào là thế nào? – Shin lơ đãng trả lời thẳng bạn – Vẫn là con bé lóc nhóc và ngổ tào như trước thôi.

- Mà đúng là... Mà có phải đàn ông không vậy? Nhóc dễ thương thế...

- Mà thích thì cứ việc tiến tới. Hai đứa yêu nhau tao cũng không thấy phiền đâu.

- Có thằng mù cũng nhận ra nhóc thích mày. Nếu mày cứ dừng dừng thế, tao cướp được đừng có tức.

- Cứ làm đi, tao ủng hộ.

- Vậy với tư cách là bạn, mày giúp tao đi. Chỉ cần giữ khoảng cách với nhóc và không cho nhóc hi vọng.

- Tao luôn thế!

Kein giờ tay đâm vào ngực Shin một cái khá mạnh.

- Coi như tao sáng suốt khi nhận mày là bạn! Đồ khỉ! Cẩn thận!! – Tiếng Kein giật giọng và cậu túm lấy cánh tay Shin kéo mạnh về phía mình. Ngay lúc đó, một đám người cũng xô mạnh về phía họ.

Shin bị thúc khá đau, nhưng cậu nhanh chóng nhận ra toàn bộ sinh viên đang hướng ra cổng chính bỗng dạt về hai bên, rất nhanh, để lại con đường lát đá hoa cương chạy thẳng ra cổng học viện rộng thênh. Và giữa lối đi, một chiếc Jaguar F-Type xuất hiện hào nhoáng và quá ư là nổi bật. Chiếc ô tô bạc từ từ lăn bánh, đến đâu, người hai bên lại cố dạt ra xa hơn đến đó, như muốn cách xa sự nguy hiểm hoặc lấy tầm nhìn để ngắm một vẻ đẹp tuyệt đích đầy kiêu hãnh.

Với chiều cao 1m8, Shin có thể dễ dàng nhìn chiếc xe sang trọng những vẫn có nét cô điển xa hoa ấy. Qua cửa kính trước, Shin nhận ra kẻ ngồi sau vô lăng chính là kẻ lạ mặt vest đen đã chia súng vào cậu! Trông hấn vẩn vơ, nét mặt lạnh tanh và đầy quyền lực. Nhưng Shin không thể nhìn thấy kẻ ngồi trong ô tô, vì tất cả lớp kính hai bên cửa xe đều đóng, xám đen. Bằng linh cảm, Shin đoán là cô gái váy trắng hoặc theo cách gọi của số đông là Nữ Hoàng.

Chiếc xe bỗng tăng tốc lao vút đi, nhìn đằng sau vẫn cảm thấy bao quanh nó một sự kiêu hãnh và đẹp lạ lùng. Biển người lại lập tức dàn ra, đông đúc và ồn ã như ban đầu, có lẽ việc này vẫn xảy ra hàng ngày và đã thành thói quen cố hữu.

- Đừng ngạc nhiên, đó là xe của Nữ hoàng học viện!

- Vậy à – Shin đáp lại thản nhiên, như thực sự cậu không quan tâm lắm.

- Tao nghĩ mày vô tâm với xung quanh những tao vẫn phải nhắc trước. Trong học viện này, tuyệt đối không được chạm tới Nữ hoàng. Hơn nữa, lúc trưa tao quên nói, mày có thể đi tham quan bất kì khoa nào, nhưng khoa nghệ thuật thì không! Nữ hoàng học ở đó!

Shin hơi nhú mày, cậu không thích quan tâm chuyện thiên hạ và cũng chẳng thấy cần cảnh giác với những điều cấm. Thực ra không hẳn là cậu hoàn toàn không tò mò về cô gái mang danh Nữ Hoàng, khi mà cô khiến Shin nhớ lại một cảm giác đã trải qua 10 năm trước, cảm giác mà chỉ cần nhắm mắt Shin đã nghĩ về, đã nhớ, đã hi vọng nó trở lại nhường nào. Shin luôn tin vào cảm giác của mình, nhưng ở một khía cạnh hồ nghi nào đó, cậu cần xác minh lại.

- Giờ về nhà trọ hả Shin? Hay về nhà tao đi!
- Thôi, khi khác. Tối tao còn đi làm thêm.
- Mày lại tìm được việc rồi, mày là trâu bò đấy hở? - Giọng Kein rít lên

Và Shin vẫn trả lời lại bằng vẻ lơ đãng.

- Không làm việc sống bằng không khí à!

...

Đêm buông.

Trên đỉnh những cây cổ thụ cao vút và những dãy nhà lớn 5 tầng, bóng tối như một khối xanh thẫm, xốp mềm, vô dạng, lơ lửng. Dưới khuôn viên, bóng tối là một thứ chất lỏng đặc quánh chảy len trong những phiến lá, những cây cỏ sỏi đá đang bận ngủ yên. Khối học viện rộng lớn hoàn toàn chìm vào màn đêm tĩnh mịch. Ngỡ như yên bình... Nhưng với đôi mắt bình thường của kẻ lạ, khi không nhìn thấy, không nghe thấy, vạn vật khả dĩ chưa hẳn là bình yên.

Dưới lùm cây lá bủa vây bởi một màu đêm đen, xuyên qua bóng tối, những bóng người đen sẫm hiện lên, cao lớn và khó định dạng đang di chuyển lững lờ. Chỉ một chốc lao vút đi như xé toạc không gian, rồi một chốc đã biến mất, như tan vào hư vô.

Vẫn một màu đen nhàn chìm tất cả, mặt đất, bầu trời, bỗng vang lên tiếng nước rả rích như tiếng đàn.

Mưa đêm.

9 giờ sáng.

Nắng ghé qua đầu trên khung cửa, khe gù gật và lim dim mắt nhìn. Trong giảng đường, không khí lặng như tờ, 150 sinh viên cùng hướng mắt về phía màn hình máy chiếu. Chất giọng khàn khàn ẩn tượng của người giảng viên trung tuổi lại vang lên. Vào đại học, môn toán học cao cấp luôn làm các sinh viên đau đầu, nhất là với những lớp học được sàng lọc kĩ, những cái đầu luôn luôn suy nghĩ, sánh tạo và lăm chắt xám, việc ganh đua khốc liệt khiến các môn học càng nặng và khó khăn hơn.

Nơi bàn cuối, đôi mắt chàng trai trẻ đang hướng về phía bục giảng nhưng thực chất đôi tai chẳng nghe lọt lời giảng nào. Đầu óc Shin trống rỗng và ong ong, cậu cố tập trung nhưng bất lực. Ánh nhìn cậu bất giác hướng ra ngoài cửa phòng, nơi giảng đường tầng ba làm mắt nhìn dễ dàng thấy những tán cây cổ thụ xanh thẫm vươn mình giữa không trung. Những phiến lá xòe ra, thấm trọn ánh nắng ấm áp. Dư âm từ trận mưa đêm dường như làm chúng sống động và tươi trẻ hơn. Trận mưa không báo trước cũng là lí do lúc này, cơ thể Shin mới mẻ với cái đầu đau nhức. Kết thúc giờ làm thêm, quá giờ xe buýt chạy, Shin phải cuộc bộ về nhà trọ, kết quả là dầm mưa.

“Trận mưa chết tiệt” – Shin lầm bầm. Dẫu cố gượng cũng không thể vào đầu được gì khi cơ thể đang phản kháng, Shin gục xuống bàn và ngủ một cách nửa vời. Trong lúc nửa tỉnh nửa mơ màng, ý thức của cậu loáng thoáng nghe thấy kẻ ở ngay dãy bàn bên kia cúi xuống thì thầm nói chuyện điện thoại. Lại hai con chữ ấy: Nữ Hoàng!!

Là một ngày thu nắng đẹp. Kẻ phiêu bạt Mặt trời thỏa chí thông dong và ngắm nhìn vạn vật, giữa thảm da trời trong vắt, trên con đường hình cầu vòng vô sắc, nối từ chân trời tới chân trời. Đương là thời tiết dễ chịu nhất trong năm nhưng con người, đôi khi chẳng có thời gian dừng lại chỉ để hít căng lồng ngực một thứ mùi hương hoang dại và ngây ngất của đất trời. Bởi những tất bật lo toan. Shin cũng vậy. Lúc này cậu vẫn gục dưới bàn, đôi mắt lảng đãng phóng tầm nhìn thu mảnh trời ngoài khung cửa, treo lửng lơ giữa những phiến lá vào đáy vòm mạc. Đã quá lâu Shin không ngắm nhìn trời mà không nhớ tới thời gian trôi, sống tự lập làm choán hết thời gian thuộc về cậu. Shin chợt nhớ những ngày tuổi thơ cùng sống trong khu trọ cấp cùng lũ bạn. Chúng hay trốn ra đồng hoang, hò hét đuổi nhau, thấm mệt thì lăn ra, lim dim mắt nhìn trời mênh mông. Những hình ảnh chạy trong đầu Shin rõ nét như đoạn băng tua chậm. Cậu lần nữa thiếp vào giấc ngủ, có lẽ do cơn sốt ban sáng chưa dứt hoặc do nằm thuốc cậu nốc vào miệng đầu giờ chiều, trước khi lớp học bắt đầu. Nhưng lần này, giấc ngủ của cậu ngon và sâu, như được êm kín dưới lòng đại dương. Trong

cơn mơ, hình ảnh lũ trẻ, đồng hoang, và trời trong vẫn chực hiện về. Rồi một cô gái xuất hiện, chiếc váy trắng dịu dàng trong gió, mái tóc dài thoảng hương bồ công anh, và nụ cười, nụ cười hiền như nắng ấm....

Điện thoại rung lên trong balo.

Shin bừng tỉnh. Như vừa ngoi lên khỏi mặt hồ yên ả sau giấc ngủ sâu dưới lòng nước. Vài giây định thần, cậu thò tay vào balo tìm điện thoại.

- Alo!

- Đồ khỉ, tao tưởng mày chết ở xó nào rồi. Cả ngày không gọi được ày! Đang ở đâu thế?

Những ngón tay dụi mắt nhẹ. Shin đưa ánh nhìn ra xung quanh. Cậu chợt hiểu đã ngủ cả 3 tiết chiều và lúc này trường đã tan học. Trong giảng đường còn mình Shin, trơ trọi.

- Tao về nhà trọ rồi!

- Thế cả ngày mày làm gì? - Kein có vẽ bực mình.

- Tao... - Shin cố tình bịa đại một lý do cho xong chuyện.- Điện thoại tao hết tiền. Không có chuyện gì đâu. Mai lên trường gặp mày sau.

- Mày...

Tút... tut...

Tắt máy, chợt thấy mấy chục cuộc gọi nhỡ trên màn hình, Shin thở một hơi dài. Nếu không có cuộc điện thoại, cậu đang nghĩ có thể mình sẽ ngủ ở đây tới sáng. Cậu nhìn đồng hồ, đã hơn 5 giờ. Không khí im lìm và vắng tanh bao trùm giảng đường. Ngoài khung cửa sổ, trời đã nhập nhoạng tối. Bàn tay bóp nhẹ trán, đầu Shin còn hơn những nhức, dư âm từ trận cảm. Áo sơ mi cậu ướt đầm mồ hôi. Bất giác, hình ảnh mơ hồ trong cơn mơ hiện về, người con gái váy trắng.. Shin lắc đầu, xua đuổi chúng. Những ảo ảnh làm con người trở nên mờ ảo và sống không thật, cái Shin cần là thực tế. Cậu cẩn thận lấy một tệp kẹp giấy trong balo, thứ luôn luôn nằm trong balo cậu. Dưới cùng cả tệp bản vẽ bằng giấy A4, Shin rút ra một bức tranh chì, cậu vẽ nó. Bức tranh vẽ một đồng hoa bồ công anh trắng, một mảnh trời xa xăm và một người con gái tóc dài. Người con gái mà mười năm trước Shin đã gặp. Người con gái làm lần đầu tiên trái tim cậu xao động rồi loạn nhịp. Người con gái Shin kiếm tìm suốt 10 năm qua! Hình ảnh nơi đồng hoang, đôi mắt xanh ngọc bích, nụ cười hiền và hương bồ công anh, tất cả đã in trong tâm trí Shin rõ nét như dùng mũi dao khắc tạc. Shin luôn nhớ, ngày nào cũng nhớ, cũng hi vọng, cũng kiếm tìm. Mười năm rồi, mười năm cho Shin sự trưởng thành, tự lập, bản lĩnh và một cái đầu thực tế hơn. Nhưng hình ảnh ấy, nỗi nhớ và niềm hi vọng ấy vẫn chưa một lần nhòa đi trong suy nghĩ cậu. Dẫu cậu nhận ra rằng, mỗi khi cậu nhắm mắt lại, cậu thấy người con gái ấy sao mà xa vời...

Bất chợt, hình ảnh cô gái trên sân thượng tầng năm choán lấy tâm trí Shin, tim cậu đập lạc một nhịp. Cảm giác vẹn nguyên, nhưng lẽ gì khiến Shin vẫn cố tình phủ nhận, cố tình hồ nghi? Không thể vì vẽ bề ngoài, vì thứ gọi là cảm xúc được cảm nhận bằng trái tim, không phải thị giác. Là thời gian, vì thời gian qua dài cho lần đầu định mệnh ấy? Hay khoảng cách, khoảng cách quá xa giữa cô gái bồ công anh ngày nào và cái danh Nữ Hoàng hiện tại? Shin tự nhủ cậu không thể chần chừ nữa. Cuộc đời không cho ai cơ hội lần hai, tình yêu càng không!

- Alo! Thằng chết tiệt! Bạn bè gọi mà mày... - Kein muốn nổi khùng lên khi thấy số thẳng bạn thân gọi đến, nhưng chưa nổi cơn tanh bành thì đã bị cướp lời.

- Mày giúp tao tìm hiểu về Nữ Hoàng, tao nhờ!

- Hả? Mày nói gì?

- Đừng hỏi tại sao nếu coi tao là bạn. Thật sự nhờ mày!

- Mày... Ừm! Tao biết rồi!

Vô vàn câu hỏi và sự ngạc nhiên nhưng Kein hiểu để thẳng bạn mình nói ra chữ “nhờ”, nghĩa là việc đó vô cùng quan trọng.

Shin chống tay đứng dậy, cậu sẽ về nhà trọ, đánh một giấc nữa đến tối rồi đến chỗ làm thêm.

Bỗng, từ ngoài cửa sổ, mấy cánh chim vút qua ngọn cây già mang theo một trận gió nhẹ. Vệt gió thoáng cái thổi bay bức tranh chì. Chỉ là một đường bay nhẹ nhẹ nhưng Shin đã không kịp tóm lại, làm nó tuột khỏi tầm tay. Cậu nhú mày. Hăng.

Đeo balo lên vai, Shin lại chỗ bàn song song kế bên, ngồi xuống nhặt bức tranh nằm im lìm bên chân ghế. Bất giác, thấy một mảnh giấy nhỏ nằm khuất sau chân ghế ấy, không suy nghĩ, Shin nhặt nó lên. Vài nét chữ tím than trên mảnh giấy, đẹp, sắc và gãy gọn.

“5 giờ chiều. Sân thượng dãy B.”

Cất bức tranh cẩn thận vào balo, vài suy nghĩ thoáng qua đầu Shin. Đây là chỗ tên thiếu gia, kẻ đang cố tìm một cuộc hẹn với Nữ Hoàng học viện đã ngồi tiết học chiều. Và sân thượng dãy B chỉ ngay phía trên cậu hai tầng giảng đường.

- A a.... a.... a....

Một tiếng hét lớn và hải hùng từ đáy sâu lồng ngực một ai đó vang lên, vút ra, choán lấy không gian, đập vào những vách tường, làm rung động những phiến lá dày. Tiếng vọng dài hơn và man rợ hơn. Shin quay ngoắt người, cậu thấy thứ gì đó! Chắc chắn một thứ gì đó vừa rơi qua cửa sổ tầng ba này! Một tiếng va đập mạnh chạng đúng âm thanh kinh hãi vừa phát ra. Nhanh như chớp, Shin lao ra ngoài hành lang.

Bàng hoàng. Như có một tia lửa điện chạy dọc sống lưng.

Shin chưa từng trải qua một cảm giác nào đáng sợ hơn thế này, đáng sợ hơn xem một bộ phim kinh dị. Bởi hình ảnh thực ở ngay trước mắt. Theo ánh nhìn của cậu, dưới sân bê tông của dãy nhà, một thân người cứng đờ, bất động nằm sóng soài, chân tay co quắp như giật điện. Một vũng máu đen thẫm loang ra từ đầu hấn. Tên thiếu gia ngồi song song với Shin. Mắt hấn mở to như lồi ra, trợn ngược như đang trừng trừng nhìn cậu. Mặt hấn cắt không còn giọt máu, tái mét. Hấn đã chết!

Lần nữa, Shin lao đi, guồng chân như chạy maraton nhưng trong tâm trí đầy những suy nghĩ rối bời và nhức nhối.

Lại lần nữa, cậu bàng hoàng.

Cậu đang đứng trên sân betong, chỉ ngược mắt lên sẽ thấy giảng đường tầng 3 nơi cậu vừa lao xuống. Nhưng cái xác đã biến mất! Sạch sẽ! Đôi mắt Shin nhìn quanh quất như cố kiếm tìm... Nhưng xung quanh cậu, bủa vây chỉ là thứ bóng tối loăng nhặt, gió thốc qua, xào xạc những chiếc lá đỏ nâu giòn khô. Ánh sáng không đủ rực rỡ nhưng không thể nào khiến Shin tự tạo ra ảo ảnh, không lẽ cả tiếng hét cũng là ảo ảnh? Không thể! Không thể! Hình ảnh cái xác người kinh hãi vẫn in trong trí nhớ Shin, như khắc tạc. Thanh âm của tiếng thét vẫn vọng về, như ghi âm. Trong Shin, nỗi bàng hoàng vẫn lan tỏa. Bất giác, cậu ngược mắt nhìn lên.

Bầu trời xanh xám vẽ những vệt gió âm u.

Trên sân thượng, một vạt vấy khê bay, vút mất trong thoáng chốc, vạt vấy trắng hay xanh nhạt, Shin không thể định rõ. Cậu vẫn đứng đó, người đông cứng như đóng băng.

Khối học viện dần chìm trong màu của câm lặng. Đây chết chóc.

3. Q.1 - Chương 3

...

11 giờ trưa.

Canteen học viện ồn ã và tấp nập. Một chiếc bàn nơi góc khuất, chàng trai trẻ ngồi trầm ngâm và lặng lẽ với bữa trưa nhẹ nhàng. Trong Shin vẫn không ngừng hiện lên loạt cảnh rừng rợn lúc chiều muộn. Cái gì đó cứ thôi thúc cậu suy nghĩ và tìm hiểu. Dẫu không có ý định nhưng Shin tin, cậu đã bị bàn tay ma lực nào đó kéo vào cuộc chơi rồi.

- Hey!

Tiếng chào quen thuộc của thằng bạn cắt đứt mạch suy nghĩ của Shin. Kein kéo ghế ngồi và đã nhận ra vẻ tư lự không thường trực trên mặt bạn lúc này.

- Có chuyện gì thế?

- Không. Tao đang nghĩ về bản vẽ cho bài kiểm tra.

Im lặng vài giây, Ken lên tiếng, cẩn trọng.

- Về Nữ hoàng...

Shin bắt giác ngừng ăn, nhìn lên:

- Nói đi.

- Nhưng rốt cục đã có chuyện gì? Mà đã bao giờ đi lo chuyện bên ngoài? Lần trước tao nói mày còn từng tưng.

- Khi cần thiết tao sẽ nói ày. Bây giờ thì nói cho tao tất cả về cô gái đó mày biết.

Kein nuốt khan.

- Sinh viên của học viện đều biết về Nữ hoàng nhưng thân thể thực sự thì không ai rõ, đúng hơn là không thể tìm hiểu. Với những gì miệng lưỡi bên ngoài truyền nhau thì cô ta là tiểu thư một gia đình danh giá. Cái cách cô ta tách biệt ra khỏi cộng đồng đủ thấy điều đó!

- Chưa ai từng nói chuyện với cô ta?

- Có lẽ thế. Cứ thấy cô ta xuất hiện là tất cả sẽ tránh ra xa. Thực tình tao không hiểu cô ta nguy hiểm cỡ nào, đối với sinh viên học viện tao nghĩ nó là sự sợ hãi một mối nguy hiểm vô hình, còn hoàn toàn không biết đó là nguy hiểm gì. Hoặc dễ hiểu hơn, như mày đã thấy đấy, những thứ thuộc về cô ta quá xa hoa, quá lộng lẫy, nó như một thế giới xa vời mà người ta nhìn đã thấy choáng ngợp, chỉ muốn ngắm mà không dám lại gần.

- Còn kẻ luôn đi cùng?

- Zan Katou! Hắn là kẻ nổi bật trong học viện, tao không hiểu làm sao hắn học hành được và vẫn trải qua những kì thi với số điểm cao nhất trong khi dường như hắn theo Nữ hoàng 24/24.

- Như một dạng vệ sĩ?

- Gần như vệ sĩ, tao không nghĩ ra từ nào thích hợp hơn để gọi được. Hắn là người duy nhất ở gần Nữ hoàng và chắc chắn nếu muốn cố gắng tiếp xúc với Nữ hoàng, cần chạm mặt hắn.

Shin nhớ lại lần đụng mặt kẻ tên Zan, khẩu súng không làm cậu cảnh giác nhưng đôi mắt giận dữ của hắn thì cậu nhớ rõ. Đôi mắt đó như muốn nói, hắn sẽ giết chết kẻ nào chạm tới Nữ hoàng.

- Không lẽ chưa có ai cố gắng tiếp xúc với Nữ hoàng?

- Tại sao không? Những thiếu gia danh giá vẫn cố vào học viện để gặp Nữ Hoàng. Nhưng... - Kein chợt ngập ngừng - Chỉ là một tin đồn, tao không dám chắc. Những kẻ đó đều biến mất một cách bí ẩn.

- Nếu thế thật, những gia đình quyền quý ấy chắc chắn không để yên.

- Mày nhầm rồi, thế lực của học viện này không tầm thường đâu. Học viện sẽ không để bất kì một vụ lùm xùm nào ảnh hưởng đến danh tiếng.

- Quy định của học viện là không phao tin vịt nhé, hai anh!

Cả Kein và Shin cùng nhìn lên. Là Mun. Cô chậm rãi kéo ghế ngồi, đặt khay đồ ăn xuống bàn.

- Các đại ca không cho em ngồi, em vẫn cứ ngồi – Đôi môi quả cherry của Mun cong lên đầy thách thức.
- Ai nói thế, người đẹp cứ ngồi tự nhiên, không ai nỡ chối từ một cô gái xinh đẹp.

Mun chun môi.

- Anh Kein dê quá! Anh Shin, anh sao vậy?

Mun chạm nhẹ vào Shin.

- Ủ! À không....
- Hai anh đang nói chuyện gì về học viện thế? Để người của hội sinh viên bắt được thì sẽ mệt đấy.
- Anh tưởng Mun là người của hội sinh viên?
- Thì thế em mới nhắc nhở hai anh. Hôm nay ban quản lý bọn em đang đau cả đầu đây.
- Sao thế? – Kein lo lắng.

Nghĩ ngợi một lúc, Mun cúi xuống như chuẩn bị thì thầm điều quan trọng.

- Hai anh phải hứa là không được nói ra ngoài. Hôm qua có một sinh viên của học viện đã bị mất tích.

Tim Shin đánh thịch một cái, hình ảnh tên thiếu gia giữa vũng máu dưới sân học viện chợt hiện ra.

- Mất tích? – Kein có vẻ tò mò.
- Vâng, là sinh viên khoa kiến trúc? Không biết anh Shin có biết không? Mà không, anh có quan tâm tới người lạ đâu chứ.
- Tìm được lí do mất tích chưa?

Mun khá bất ngờ vì Shin hỏi, xưa nay cậu không bao giờ chú tâm chuyện của người khác.

- Chưa! Thế nên bên ban quản lý của hội sinh viên mới đang đau đầu. Nhưng chắc chắn chuyện này sẽ không được công khai đâu. Nghe các đàn anh nói năm nào cũng có vụ như thế này.
- Em có biết về Nữ Hoàng không?

Mun giật nảy mình, cô quay qua quay lại nhìn khắp xung quanh, vẽ cảnh giác cao độ. Rồi cô nói, giọng thầm thì:

- Anh không được nhắc tới hai chữ ấy ở trong học viện này, anh Shin.
- Biết gì em nói đi!
- Sao hôm nay anh Shin lạ thế?

Kein phẩy nhẹ tay.

- Em coi như đầu khỉ bỗng dưng tò mò chuyện đời đi, cả anh cũng tò mò muốn chết. Em làm trong ban quản lí em phải biết thông tin chính xác nào chứ?
- Ừm... chuyện này....
- Được rồi, hứa danh dự sẽ không để lộ ra!
- Không phải em không tin hai anh, quan trọng là em cũng không biết nhiều về “cô ấy” Hình như là tiểu thư một gia đình rất rất quyền quý, sống ở khu biệt thự Mortu Ary vùng ngoại ô. Trong hồ sơ chỉ ghi có vậy mà em hỏi các đàn anh trong hội cũng không ai biết cả.
- Còn tên vệ sĩ theo cùng?
- Kể này cũng bí ẩn như vậy, em nghĩ giống kiểu một tay bảo vệ đặc biệt ột tiểu thư danh giá ý. Nghe nói tính hần cộc cằn và khó gần.

- Dù là người quyền quý thế nào đi nữa, không đến nỗi phải tách biệt hoàn toàn với xã hội như vậy chứ? Để dẫn tới trầm cảm lắm.

- Mun nghĩ có khúc mắc trong này Một vài đàn anh trong hội suy đoán là cô tiểu thư ấy mắc bệnh lạ. Mà quả thật vẻ ngoài của cô ấy cũng đặc biệt hết sức. Mà thôi đi, không nói về cô ấy nữa. Bị phát giác là toi em đấy.

Shin này giờ chỉ nghe và tư lự. Quá dễ để cậu nhận ra những điểm rất không tương đồng với cô gái bồ công anh, về gia thế, về tuổi tác và một phần ngoại hình. Nhưng cảm giác cho Shin một hi vọng dai dẳng.

- Chiều anh Shin không có tiết phải không? Anh có kế hoạch gì chưa?

Kein hề liếc nhìn thẳng bạn nhưng Shin thật tình không để tâm.

- Tên cô gái ấy? – Shin chợt đứng dậy, xách lên balo.

- Dạ? À... Sara Sumatra.

Mun dứt lời, Shin đẩy ghế bước khỏi bàn.

- Ô anh Shin?

- Chiều có việc, hai người đi chơi cùng đi!- Shin đi thẳng ra cửa canteen, bỏ lại Mun vẫn ngơ ngác:

- Nhưng mà em chỉ...

- Mun, chiều anh cũng không có tiết. Chúng ta đi đâu...

- Xin lỗi, chiều em bận việc trong ban quản lí rồi. - Mặt cô nhóc xịu xuống, thoáng nét buồn.

Hai giờ chiều.

Dưới lùm cây xum xuê lá, Shin đang ngồi tựa vào gốc cây, trên tay là giá vẽ. Tầm mắt cậu hướng thẳng tới mặt trước dãy phòng F, khoa Nghệ thuật. Đúng với tên gọi đầy ý vị của nó, dãy giảng đường cũng mang một nét kiến trúc độc đáo và nhẹ nhàng. Shin đã tìm thấy một chỗ ngồi ưng ý phía ngoài các dãy giảng đường, nơi những cây cổ thụ sừng sững, nghiêm nghị vươn cao tầng lá như những kẻ bảo vệ học viện, để hoàn thành bài kiểm tra chất lượng đầu tiên. Một nơi yên tĩnh, khoan khoái với không khí tinh sạch và những trận gió nhẹ nhàng trong luồng run rẩy lá, thật lí tưởng để thả hồn trong nét vẽ. Thảng khi, vài chiếc lá khô mỏng chao qua, như đưa những thanh âm nhẹ bẫng, réo rắt của tiếng đàn violin loang ra trong không gian rộng lớn.

Shin cũng không nhớ nổi từ khi nào, trong cậu đã thấp lên mơ ước được thiết kế những công trình. Chỉ biết nếu trong tay có một cây bút chì, cậu sẽ lập tức phác ra những đường nét đơn giản đến phức tạp nhất của một mặt cắt khối công trình. Con người sinh ra là tồn tại, chỉ khi có mơ ước, có mục tiêu sự tồn tại mới nâng lên thành sự sống.

Một trận gió ủa tới, thổi những lọn tóc lòa xòa trước trán Shin. Trong hương vị trong vắt một chiều thu và nắng dịu dàng, bỗng len vào thứ mùi hương phảng phất. Thứ mùi hương mà trong rợn rã và ngầy ngất sẽ không bao giờ cảm nhận được. Shin bất giác nhắm mắt. Hương bồ công anh!

Nín lặng.

Phải chăng gió mang hương đến? Hay hương theo người?

Shin đặt giá vẽ xuống, linh cảm mách bảo cậu hương bồ công anh ngày càng gần. Và trong thoáng chốc, đôi mắt cậu ngơ ngàng.

Trên thành tường trắng cao hơn 3m, một cô gái! Chiếc váy trắng hiệu Chanel với satin và ren, nhẹ nhàng và kiêu kì hơi hướng retro, khoe vóc dáng cao và mảnh khảnh, không làm khuất chìm mà tôn thêm làn da trắng tựa mây trời. Làn da cho cảm giác mỏng manh và mượt như lụa, kì lạ là trắng tới mức khó nhìn thấy những mạch máu xanh dưới da. Hồ như, hàng vạn tia mạch máu đan nhau màu trong suốt. Khuôn đầu cô gái đang chênh lên, hướng về vùng sáng mặt trời ấm áp và rạng rỡ. Nhìn nghiêng trông cô quả thật giống một con búp bê. Khuôn mặt trái xoan thanh tú. Đôi mắt đang nhắm hờ, nhìn rõ hàng mi dài, đen và cong vút. Đôi môi xinh xắn màu hoa anh đào, vành môi cong lên đầy quyến rũ. Chiếc cổ cao và kiêu kì như

đóa loa kèn. Và mái tóc, một mái tóc lạ kì với người thường. Mái tóc dày, dài ngang lưng và... màu trắng. Không giống loại tóc nhuộm của dân chơi nửa mùa, mái tóc cô gái tự nhiên, sống động và êm mượt tựa như được tết từ hàng triệu cánh bồ công anh.

Điều làm Shin ngạc nhiên hơn, vẫn là sự ngạc nhiên vẹn nguyên từ lần đầu ngắm nhìn. Đó là phong thái thanh thoi, nhẹ bẫng ấy. Toàn cơ thể cô gái như thả lỏng hoàn toàn giữa lặng yên gió và mệnh mang nắng, dường như đang đứng trên thành tường hẹp và ngất ngưỡng! Dẫu cô đang đi đôi cao gót màu kem sữa, đỡ lấy đôi chân thon dài. Mũi cao gót, thẳng khi, bước một bước thật nhỏ và nhẹ nhàng, đôi mắt vẫn nhắm hờ! Đường như độ cao và thẳng bằng trở lên vô nghĩa.

Shin vẫn ngẩn người. Cảm xúc trong cậu lắng lại như một khối không khí nguyên thủy nén chặt. Chân cậu bước nhưng cảm giác đang trôi trên mây.

Đôi cao gót vẫn bước, cô gái như đang cảm nhận và hưởng thụ tất cả tinh hoa của trời đất, vị của gió, mùi nắng và chên vênh mây trời. Chợt, gầy cơn say, cô gái từ từ mở mắt. Đúng như linh cảm, trước mắt cô, một cành nhánh của cây cổ thụ sừng sững vươn ra khỏi thành tường, chắc trước ngực. Những phiến lá khẽ rung như lời chào một nàng công chúa.

Cô gái từ từ quay người, ánh mắt lảng đãng nhẹ đưa theo, rồi bất chợt khựng lại.

Ngay phía dưới chân tường, một chàng trai trẻ, cao và với ánh mắt đầy tin cậy, chàng trai đang giơ tay lên, như một lời đề nghị giúp đỡ.

- Thật nguy hiểm khi đứng trên ấy, với một cô gái.

Hai tia nhìn nhau trong khoảng khắc chạm nhau. Tròng mắt Shin giãn rộng. Tim cậu ngưng vài nhịp rồi đập loạn như cánh chim giữa giông bão. Khó từ nào diễn tả được xúc cảm trong cậu lúc này. Đôi mắt ấy. Đôi mắt lạ.

Đôi mắt xanh màu ngọc bích, tựa như phủ lên một lớp thạch mỏng và trong suốt. Dưới đáy mắt có vài tia xanh nhạt như màu diệp lục, dường như. Hệt như 10 năm trước, đôi mắt gây hiệu ứng hút ánh sáng cực mạnh. Đôi mắt, bây giờ Shin mới hiểu thật sự lí do có khoảng cách cộng đồng tạo ra với cô gái. Lí do cô gái mang danh Nữ hoàng. Ấy là vẻ đẹp hoàn mỹ, rạng rỡ như ánh mặt trời, dịu ngọt như ánh trăng rằm, dịu dàng nhưng cũng kiêu sa, thanh thoát. Vẻ đẹp mà người ta chỉ dám ngắm từ bên ngoài lồng kính và không – bao – giờ – muốn – chạm – vào.

Shin như trôi lơ lửng lơ giữa không trung, đáp đất mà vẫn còn chao đảo. Không đoán nổi làm thế nào chiếc váy trắng treo lên được bức tường 3m. Nhưng Shin chắc, một cô gái sẽ không thể nhảy xuống ở độ cao ấy, với một đôi cao gót. Tay cậu vẫn giơ cao, lịch sự chờ. Song, mọi dự đoán đều sai lầm. Thêm lần nữa, Shin ngỡ ngàng.

Cô gái hoàn toàn không chú ý tới cánh tay và lời mời được giúp đỡ, hoặc có thì cũng quên luôn. Bằng vài động tác rất nhanh và nhẹ, đôi tay cô vịn lấy cành cây vươn ra, nó trùng xuống như lực đàn hồi, và cô gái “rơi”! Thật khó để tin được điều ấy, lực kéo cành cây dường như rất nhẹ, đôi cao gót tiếp đất cũng rất nhẹ, nhẹ đến mức tưởng như một cánh bướm vừa đáp xuống mặt hồ phẳng lặng. Mái tóc bị thốc tung lên, sống động như làn sóng nước. Shin chưa hết ngỡ ngàng thì cô gái đã lập tức di chuyển, những bước chân vẫn nhẹ bẫng, những lớp lá khô dưới mũi giày khẽ cựa mình. Dường như cô không hề chú ý tới sự có mặt của Shin, đúng hơn là cô thường không bao giờ chú ý đến sự hiện hữu của bất kì kẻ nào khác.

Như có một tiếng vọng xui khiến, Shin quyết định chạy vượt lên chắn trước mặt cô gái. Cô dừng bước, ánh mắt trong suốt ngược nhìn Shin.

- Có lẽ là ngờ ngẩn. Nhưng... chúng ta có thể làm bạn không? Tôi tin là cô không có bạn.

Lời Shin nói phát ra như vỡ vụn và tan vào không khí. Ánh mắt cô gái lơ đãng và đưa đi, gót chân hơi xoay và cô định bước tiếp.

- Khoan đã!

Trong một giây phút không suy ngẫm, Shin đã vươn tay tóm lấy cổ tay cô gái. Cậu bắt giác rung mình. Lốp da rất lạnh, như ướp băng. Chưa kịp để cô gái phản ứng lại...

Rầm!!

Nghe trong khối không khí di chuyển đột ngột, tiếng rít lên qua kẽ răng man rợn và giận dữ. Đầu Shin choáng váng, cậu vừa kịp nhận ra mình bị một bàn tay rắn chắc cùng một lực quá mạnh xô rầm vào tường, tường như mặt tường đã chao đảo. Trước mắt Shin, kẻ lạ vẫn găm giữ đầy phần nộ. Đôi mắt hần nâu sẫm lại, vằn sọc những tia đỏ. Cánh tay hần đang ghi chặt lấy cổ Shin. Mọi việc nhanh như chớp khiến cậu không thể phản ứng, và giờ thì khí quản cậu đang bị xiết chặt. Bằng sức lực tràn đầy của một gã trai trẻ, Shin cố hết sức chống chọi nhưng bất lực. Kẻ lạ mạnh như một con hổ đói. Hần không ai khác, Zan Katou! Shin không biết cậu đã vừa làm một việc liều lĩnh thế nào – chạm vào Nữ hoàng, theo đúng nghĩa đen!

Cô gái vẫn đứng chỗ cũ, đôi mắt chú mục vào những bông bồ công anh bay qua bức tường, xuyên qua ánh nắng mặt trời rạng rỡ. Những lọn tóc khẽ bay. Cô hoàn toàn không chú tâm cuộc xung đột đang diễn ra, dường có kẻ sắp bỏ mạng. Nhưng, cô bất chợt cất lời.

- Thôi đi! Zan.

Cơ mặt Shin giãn ra, không phải vì câu lệnh ấy vừa dứt, thì kẻ lạ mặt đã lập tức buông cậu ra, đôi mắt Zan dịu lại. Mà vì giọng nói ấy. Giọng nói ngân lên như tiếng vĩ cầm giữa làn nước mưa lạnh lẽo. Từng nốt nhạc cao vút, rồi tan ra trong nước...

Zan đã bước lại gần cô gái, không nói gì, cậu chỉ rút từ trong túi áo vest chiếc khăn tay mềm rồi nhẹ nhàng bàn tay Nữ Hoàng lên, lau nhẹ nhàng tay cô nơi làn da bị Shin chạm vào. Giống như cẩn trọng bảo vệ những viên ngọc quý. Giống như nâng niu cánh hoa trong lòng pha lê.

Đôi cao gót tiếp tục bước. Đôi giày trắng bụi bặm cũng bước theo, luôn theo sau, không bao giờ song hành. Zan liếc về phía sau, ghim một ánh nhìn sắc nét và găm ghè về phía Shin.

Shin vẫn ép chặt người vào tường. Cậu vừa trải qua những điều khó tả. Và giọng nói ấy là thứ duy nhất vẫn hiện rõ trong tâm trí cậu lúc này. Giọng nói y hệt 10 năm trước, nhưng lạnh lẽo hơn vô cùng!

4. Q.1 - Chương 4

...

Nước xối xả từ vòi. Shin vực mặt xuống bồn rửa, rửa trôi khuôn mặt đầy những mồ hôi và nhúng luôn suy nghĩ rồi trôi xuống làn nước mát. Vài nam sinh cũng tới vòi nước bên cạnh và xả nước, giọng đùa hời hợt. Đã cảm thấy dễ chịu hơn, Shin bước khỏi khu vực bể nước... Cậu vừa học thể chất vào, bộ đồng phục thể thao xanh nhạt đậm mồ hôi mặn.

Shin rảo bước trên lối đi từ sân thể thao trở lại giảng đường. Gần trưa, nắng thu trở nên rực rỡ, làm ánh lên những giọt nước rớt từ mặt và cổ chàng trai trẻ. Shin bắt giác hướng tầm mắt ra sân cỏ lớn. Vắng tanh. Bảy giờ các sinh viên học việc đã rục rịch tới canteen, chuẩn bị dùng bữa trưa. Sân cỏ mệnh mang. Nắng dẹt thành tấm thảm lụa bông bênh trôi trên mặt cỏ xanh rì, đan nhau, đan mãi. Giữa khoảng không lặng như tờ và rạng rỡ sắc ánh vàng, một mái tóc trắng khe khẽ bay, một vạt áo trắng khe khẽ đưa. Shin nheo mắt, dây quang phổ trượt xuống, cậu sợ mình đang tự tưởng tượng. Nhưng không, cô gái ấy đang ở đó, cách cậu tới nửa km nhưng cả cơ thể vẫn như tỏa ra một luồng ánh sáng gây bất mắt khó tả.

Nắng trườn trên những lọn tóc sống động, chảy dài trên vạt váy, nắng bị hút vào đôi mắt biếc rờn. Đôi bàn chân trần di chuyển trên thảm cỏ, run rẩy và non xanh, từng bước, từng bước dịu dàng. Bàn tay nhỏ và trắng nõn đưa lên, ngửa ra, hứng đầy những nắng ấm. Cô gái hoàn toàn chìm đắm trong cơn say ngợp nắng. Mùi nắng, vị nắng len trong từng hơi thở. Đằng sau cô, luôn theo sát, Zan đang cầm trên tay đôi giày cao gót. Cậu có thói quen đặc biệt ấy, ngắm nhìn Nữ hoàng say.

Bất chợt, bàn chân trần dừng lại. Sara quay đầu, cô biết chắc điều ấy, Zan ở ngay sau.

- Không đi ăn sao?

- Tôi không đói, cô chủ.

Đôi lông mày mảnh và dài khẽ trau lại, ánh mắt lẳng đàng nhìn ra khỏi màu sáng vàng rực lừng lờ giữa sân cỏ.

- Nói dối! Người đã không ăn gì từ hôm qua.

- Tôi thật sự không đói!

- Nhưng... ta đói rồi! – Cùng lúc, ánh mắt đầy hấp lực chiếu thẳng vào mắt Zan, và một bàn tay vươn ra tóm lấy dây caravat đen mảnh của cậu, giật mạnh lại. Cơ thể Zan kề sát chiếc váy voan trắng.

Ở khoảng cách gần, đôi mắt Sara buộc phải ngước lên nhìn “chàng vệ sĩ” – ánh mắt đã sát lại và đầy quyền lực. Bàn tay cô kéo chiếc caravat xuống, xuống thấp hơn. Nhưng vẻ như Zan cố tình chủ động. Cậu luồn những ngón tay vào những lọn tóc dài sau gáy cô gái và cúi xuống. Trong khoảnh khắc, môi chạm môi. Một cảm giác rất nhẹ và rất “bay”. Như sương.

Qua hàng mi cong rợp, mắt biếc nhìn thấy đôi mắt nâu đang khép lại. Rời khỏi môi Zan, cô gái khẽ nghiêng đầu, thì thầm vào tai cậu.

- Sao người nhắm mắt?

- Cô chủ sẽ hiểu, khi cô chủ yêu.

Sara cúi xuống, dựa mặt vào khuôn ngực vạm vỡ. Đôi mắt khép lại cảm nhận, không phải nắng nhưng cơ thể Zan có mùi của nắng, an toàn và ấm áp.

- Yêu? Yêu... là gì?

Bàn tay Zan vuốt nhẹ những lọn tóc dài...

- Đây! Ma nhập à Shin?

Shin giật mình vì tiếng gọi đột ngột của thằng bạn. Cậu đang mãi chìm trong câu chuyện không cách lí giải, nhưng trong cậu rõ ràng đang nhen lên một cảm giác khó chịu.

- Mà nhìn gì thế?

- Không! Tao nhìn gì đâu!- Shin chối phăng

- Chém à, mà đang nhìn ra sân cỏ...- Ánh mắt Keim đưa đi như tìm một sự thật rõ ràng.

- Keim! Em Mun kia!

- Đâu? Đâu?...

Shin vội vàng kéo thằng bạn sênh sịch đi... một thoáng cậu liếc về phía khoảng sân thể thao rộng, tìm khẽ thất lại.

Người con gái ấy cho Shin cảm giác mơ hồ, mong manh thật khó nắm bắt. Mười năm trước, và cả bây giờ. Đôi lúc, trong cậu dội về hàng vạn câu hỏi, hàng vạn nghi hoặc, nhưng chỉ cần nhớ đến khuôn mặt ấy, ánh nhìn ấy, tất cả hồ nghi tan biến, chỉ còn lại con tim còn cào cào như sóng biển. Dấu hình ảnh người con gái ấy trước đây, lúc này với cậu đều vời vợi xa.

...

Bộp!

Chiếc balo xám xanh to kèn đáp đất, thanh động đám cỏ và hoa xuyên chi non. Liền sau đó, chàng trai trẻ cũng nhảy phốc qua bức tường và đáp đất an toàn. Shin thích vào trường bằng cách này, bởi từ đây tới khu kiến trúc khá gần, còn từ cổng chính vào, sinh viên đông đúc, lũ lượt và ồn ã như dòng chảy.

- Anh Shin!

Mun cười toe đứng chờ Shin trước cửa giảng đường. Đôi mắt lấp lánh và vui nhộn như sao xa.

- Sao biết anh có tiết ở phòng này?

- Em mà, cái gì chẳng biết!

- Có chuyện gì không?

- Cứ có chuyện mới tìm anh được à? Hai ngày nghỉ lễ không gặp, nhớ thì sao?

Shin liếc nhìn đồng hồ.

- Còn 5 phút nữa, em về khoa đi

- Anh...

Nhìn Shin bước nhanh vào trong giảng đường, mặt Mun xịu xuống. Cô vẫn biết từ nhỏ Shin đã hồ hững với mình. Cô cũng đủ nhạy bén để hiểu việc giữ khoảng cách của Shin một phần vì Kein. Nhưng tình cảm thì có lúc nào nghe theo lí trí?

Chiếc balo rơi xuống mặt bàn, Shin ngồi xuống ghế.

Cậu kéo khóa balo, định lấy ra sách vở. Nhưng bất giác, cậu khựng lại. Dưới mặt bàn, bị khuất lấp bởi chiếc quai đen của balo, Shin chợt thấy vài nét chữ tím than. Shin đẩy chiếc balo ra, đập vào mắt cậu là một dòng chữ ngay mép bàn, nét chữ nghiêng, sắc và gãy gọn, màu tím than, dường như Shin đã thấy đâu đó rồi. Và điều làm cậu tò mò hơn, đó là một dòng chữ kì quặc:

“Thre seele ist mein!”

Shin ngỡ ngợ là tiếng Ý, hoặc Đức, phải lẽ? Thêm một dấu mũi tên hướng xuống, như kí hiệu chỉ đường. Shin chau mày, cậu từ từ cúi xuống... Phía trong học bàn, một mảnh giấy được kẹp giữa khe nứt. Cần trọng, Shin lôi nó ra. Lại là những con chữ tím than.

“5 giờ chiều. Sân thượng dãy B.”

...

Shin nhận ra mình đã bị đẩy vào một cuộc chơi vô ý thức. Nếu sợ hãi, cậu hoàn toàn có khả năng trốn tránh hay bỏ chạy. Nhưng một ma lực đáng sợ và cũng hấp dẫn khôn cùng khiến Shin không thể cưỡng lại... Phải chăng, cuối con đường hầm tối, ẩn số sẽ được tìm ra? Và Nữ hoàng là điều Shin mong đợi.

Nhưng trong cuộc chơi này, kẻ giấu mặt nào mới thực sự là người điều khiển những nước cờ?

Sân trường vắng lặng. Và u ám. Sự u ám tỏa ra, giàn trải từ chính suy nghĩ của Shin. Sự u ám tràn tới theo những ngọn gió xanh tái, lẫn khuất trong lùm cây thẫm xanh thì thào. 5 giờ kém 5. Học viện đã tan.

Shin đang đứng dưới sân học viện trước dãy nhà B. Năm ngày trước, ngay tại chỗ này, cái xác kinh hãi đã biến mất trong phút chốc. Tiếng hét man rợ như vẫn còn bám riết lấy từng phân tử trong không khí. Mảnh giấy trên tay Shin y hệt mảnh giấy của kẻ xấu số. Hay mảnh giấy của kẻ xấu số chỉ là dấu hiệu cảnh báo cho kẻ liều lĩnh là Shin? Hay mọi kẻ xấu số mất tích trong học viện đều biến mất ngay chỗ này, dưới chân cậu? Và Shin, cậu là kẻ xấu số được chỉ đích tiếp theo?!

Sân thượng tầng 5.

Gió thốc mạnh vào mặt Shin, thổi tung mái tóc rũ xuống trán. Chiếc sơmi trắng phập phồng. Ở độ cao gần 40m, trời như ở ngay trên đỉnh đầu và ở ngay trước mặt, mênh mông, sâu hút. Vài vệt mây xám xám lững lơ. Không gian như trải rộng ra tới tận sông Ngân Hà.

Shin đang đứng ở ngay mép sân. Nhìn xuống như đứng từ đỉnh núi cao rọi xuống vực sâu hun hút. Tiếng hét hãi hùng vọng về trong tâm trí cậu. Làm gió lạnh thấu qua da. Rùng mình, Shin bước lùi lại...

- Rất đúng giờ!

Một giọng nói trầm mặc chợt vang lên, âm sắc rơi vào gió, trĩu nặng và u uất. Shin quay người. Đúng như cậu nghĩ, Zan Katou. Nhưng một điều làm Shin hơi hẫng, Sara không đi cùng!

Hai kẻ đàn ông cao lớn và vững chãi, mặt đối mặt.

Một kẻ với gương mặt bình nhiên và bất cần, trải đời cho cậu cả sự liều lĩnh.

Một kẻ với khuôn đầu cương nghị, đôi mắt sẫm nâu đầy quyền lực, và cả độc tàn.

Hai ánh nhìn ghim vào nhau, dò xét. Không khí xung quanh như đông đặc. Rốt cuộc, một kẻ cũng mở lời.

- Người dám tới đây? Người nghĩ có thể sống sau khi đã chạm - vào - Nữ - hoàng?

Từng chữ vang lên rõ và sắc, ẩn sau nỗi giận dữ và phẫn nộ. Trả lời lại là một giọng bình thản.

- Còn người nghĩ mình có quyền được phán xét sự sống kẻ khác?

- Kẻ nào chạm tới Nữ hoàng, kẻ đó phải chết!

- Nữ - hoàng? Sara thực chất cũng chỉ là một cô gái!

- Câm ngay!! – Lời Shin chưa dứt, tiếng rít lên qua kẽ răng của Zan đã xé toạc gió, đâm xuyên qua mảnh trời. Đầy cuồng nộ! Đôi mắt nâu sẫm hằn lên vài tia đỏ, thiếu chút Zan đã lao đến.

- Không - được - gọi - tên - Nữ - Hoàng !

Như ra lệnh, nhưng trong câu lệnh đầy nỗi đe dọa. Nhận ra sự phẫn nộ trong Zan, nhưng Shin không thủ thế tấn công, cậu thận trọng dò xét nét mặt kẻ đối diện.

- Người là gì, với Nữ hoàng?

- Còn muốn sống, lập tức biến mất khỏi nơi này!

- Ta chắc chắn muốn sống. Nhưng ta chắc chắn cũng không rời khỏi nơi này!

- Ý định cuối cùng của người là gì?

- Lúc này, ta chỉ muốn biết, quan hệ của người và Nữ hoàng!

Vài nốt lặng. Vài giây nhưng ngỡ ngàn thế kỉ.

- Ta yêu người con gái ấy, hơn bất cứ ai trên thế gian này.

Lòng Shin chợt như trải ra, thứ gì đó le lói, không định dạng.

- Và đó là lí do người giết tất cả những kẻ muốn tiếp cận cô gái ấy?

- Trong đó có người!

Nhanh như tia chớp thần tốc, Zan nhào người lao tới. Cú khoát tay của cậu rạch đôi khối không khí như ngưng tụ, tạo nên luồng dao động dữ dội từ đầu mũi dao sáng loáng. Lưỡi dao đang nằm gọn trong tay Zan! Chỉ tích tắc, lưỡi dao sượt qua cổ Shin. Thiếu 1cm là cắt ngang động mạch. Nhưng Shin, bằng phản xạ nhạy bén tràn đầy từ sức mạnh tuổi trẻ, đã xoay người nhanh như phi tiêu. Dẫu tránh được lưỡi dao đoạt mạng, Shin cũng nhận ra sức mạnh khác thường của đối thủ. Zan di chuyển nhanh tới mức tưởng như mũi giày lướt trên không trung và lực lao đi của cậu mạnh như làn vũ toang không khí. Không có thời gian nhiều hơn cho Shin suy nghĩ, cậu không thể để Zan ra đòn thứ hai.

Shin quay ngoắt, xoay chéo và tung một cú đá cao, hướng thẳng vào lồng ngực Zan. Lực đá đủ mạnh để cho Zan một đòn đau và hiểm. Cậu bật về phía sau một đoạn.

Sau cú đá thẳng thế, chất adrénalone rạo rực lan tỏa, làm nóng hực các mạch máu dưới da, Shin đang trong trạng thái kích thích cực độ. Nhưng cậu cũng lập tức nhận ra, Zan hoàn toàn không hề hấn và dường như, Zan đã cố tình lãnh cú đá hiểm hóc ấy!

Trong tư thế không phòng thủ, Shin thấy Zan lao tới, một tích tắc, hoặc ít hơn... một cú đâm như trời giáng trúng giữa mặt Shin khiến đầu cậu xoay 90o, máu rỉ ra từ khóe miệng. Đầu văng vất nhưng Shin nhanh chóng nhận ra lưỡi dao trên tay Zan lại đang lao tới, xé gió...

Phắc.

Cánh tay Shin đỡ lấy cô tay Zan, lực chống trả ngang ngửa sức ra đòn. Trong giây lát, hai ánh mắt ghè ghim vào nhau những tia lửa điện. Shin lấy lại thế tấn công, cậu lên gối thúc vào mạng sườn đối thủ. Zan lùi về sau. Ngay lúc ấy, nắm đấm của Shin lại giơ lên lao đến. Nhưng lần này, Zan nhanh hơn, hai ngón tay cậu chìa ra, một động tác nhanh tới mức đôi mắt nhạy bén của Shin không thể bắt kịp, chỉ thấy một vật gì mảnh từ kẽ tay Zan vút đến...

Một tiếng hét đột ngột phát ra từ cổ họng Shin. Cậu khựng người và nhìn sang vai phải. Đường như có hai lưỡi dao mảnh và sắc vừa sượt qua bên vai cậu, để lại hai đường rạch trên áo sơmi. Máu bắt đầu túa ra, đỏ thẫm. Shin chợt nghĩ không biết đối thủ mang bao nhiêu thứ vũ khí trong người. Chỉ một giây xao nhãng, Shin đã ăn trọn thêm một cú đâm long trời từ Zan... Máu lại bật ra từ khoeo môi. Zan không để kẻ đối diện có thêm cơ hội chống trả. Cả cơ thể cậu nhảy chồm tới.

Rầm...

Đầu Shin đập xuống sàn betong, trượt thêm một đoạn, văng vắt. Cậu chắc một thân hình cao lớn đang đè lên cậu và quan trọng hơn, đầu cậu lúc này... không có điểm tựa! Shin mở choàng mắt. Cánh tay rắn chắc như đá của Zan đang ghì lấy lồng ngực cậu, lực đè nặng như đá tảng. Và Shin nhận ra, gần ½ cơ thể cậu đang nhào lặn ra mép sân!

Shin cố gồng người phản kháng nhưng càng bị Zan đè xuống. Khi một phần lưng không có điểm tựa, việc chống trả khó khăn hơn gấp bội. Shin chợt thấy cơ thể đang trượt đi, từng chút, chút một. Phần cơ thể lơ lửng bên ngoài ngày càng chênh vênh. Khuôn đầu Shin quay nghiêng, đôi mắt cậu choáng váng khi nhìn xuống dưới, sâu hút. Bất giác, hình ảnh cái xác sóng soài hiển hiện trên sàn betong, mắt như lồi ra nhìn trừng trừng Shin. Cậu nuốt khan... hãi hùng như nhìn thấy hình ảnh chính mình.

- Những kẻ ngu xuẩn thường phải chết! – Giọng Zan phát ra thản mặc, cậu chỉ cần thêm sức đẩy thân người Shin ra nữa, nó sẽ rơi xuống không trung – Game over!

Máu thấm đẫm vai áo Shin, một giọt rơi xuống, bay trong không trung và đáp đất. Tay Zan nắm chặt cổ áo Shin và...

- Z...Zan...nn...!!

Bỗng chợt, một giọng hét ngân trong khối óc Zan, dài và đầy sợ hãi, đầy run rẩy. Âm sắc mang tần số cao tới mức dường như tai người không thể nghe mà chỉ thanh động những phiến lá xanh thẫm, khiến chúng rung nhè nhẹ.

Chỉ trong một tích tắc, Zan bật dậy và lao đi như một cơn lốc. Đầu cậu chỉ còn một hình ảnh duy nhất: Nữ hoàng!

Shin bất ngờ bị buông ra, cả phần trên của cơ thể dúm xuống... Và theo quán tính, cả thân người cậu bắt đầu nghiêng và... rơi! Từ tầng năm!

Phác.

Nhưng may thay trong lúc hoảng trí, cánh tay Shin đã trực vươn ra bầu vút bất cứ gì có thể. Lúc này cả hai bàn tay cậu bám chặt mép sân và cơ thể thì... lửng lơ! Trọng lực đè nặng lên tay Shin... 40m không hề là một tầm cao dễ chịu. Đôi mắt cậu cố không nhìn xuống dưới và cậu dặn lòng bình tĩnh.

Shin tập lên xà mỗi ngày nhưng với một bên tay bị thương và khi đang treo lơ lửng trên không trung thế này, khó mà cho nó là một bài tập thể chất. Dồn hết lực vào cánh tay trái, cậu vươn người lên, lên cao hơn...

... Shin nằm kènh xuống sàn sân thượng, thả lỏng toàn cơ thể. Cậu vừa trải qua một điều khủng khiếp, dễ nghe hơn là một cuộc chơi mạo hiểm. Shin thở hắt ra, nhắm nghiền mắt. Kẻ đối đầu đã biến đi đâu đó nhanh như chớp, vì một lẽ nào đó Shin chưa biết. Nhưng Shin chắc cậu và hẳn còn chạm mặt. Lần sau nhất định cậu sẽ không thua.

Bóng tối đang đổ sụp xuống mi mắt Shin. Bóng tối cam lạng. Trong khối màu đen loảng u uất, những đôi mắt xanh trừng trừng đang nhìn Shin.

5. Q.1 - Chương 5

Một tuần sau.

- Nếu anh không thể tự lo cho bản thân thì để em lo cho. Có phải là anh chỉ có một mình cô độc trên thế gian này đâu? – Giọng Mun vô cùng lo lắng và bức bối. Cô không thể chịu nổi việc Shin bị thương không

rõ nguyên do, đã thế cậu vẫn đi làm thêm đều và không đến bệnh viện kiểm tra khiến vết thương bị nhiễm trùng nhẹ.

- Anh sống để tự hành hạ bản thân đấy à?! – Mun vẫn lầm bầm giọng điệu trẻ con. Cô không biết rằng Shin chẳng hề quan tâm lời cô nói. Đầu óc cậu trống rỗng và lạc nơi rừng sâu u tối. Suốt một tuần qua, cậu chỉ nghĩ đến cô gái bồ công anh. Khi người ta biết trước mắt còn rất nhiều bí mật và nguy hiểm không lường trước, người ta không thể sống yên ổn.

Học viện vừa tan, sinh viên đang kéo về phía cổng lớn tập nập. Xung quanh ồn ào nhưng vẫn không một lời nào lọt vào tai Shin. Em sẽ mua đồ về băng lại vết thương và cho anh uống thuốc. Khi nào chưa khỏi, anh chưa được đi làm thêm.

- Hội học sinh có thông tin gì của Nữ hoàng không? – Shin bắt giác quay sang hỏi Mun.

- Dạ? – Lòng Mun trùng xuống, dường như Shin thật sự không chú ý những lời cô nói này giờ. – Em không biết. Cô gái ấy không đi học cả tuần nay rồi, Zan Atashi cũng biến mất. Ở học viện này không có quy tắc cho cô ấy đâu.

Mun bỗng giật mình.

- Nhưng sao anh lại hỏi chuyện của cô ấy? Luật cấm của học viện...

- Thăng Kein kia!

- Dạ?

Shin chỉ tay vào chỗ thăng bạn đang chen đến.

- Em về cùng nó đi, anh để quên đồ phải quay lại giảng đường lấy.

- Nhưng anh... em?

Shin đã quay lại rào bước đi, giả vờ không nghe tiếng Mun gọi. Sự thật cậu không để quên đồ, cậu chỉ không muốn khiến Kein không thoải mái.

Bước khỏi khu vệ sinh, Shin dựa đầu vào tường.

Đã một tuần từ ngày cậu đối mặt Tử Thần trên sân thượng tầng 5. Cảm giác hãi hùng đã vơi bớt. Cậu đã sẵn sàng cho những điều điên rồ và khốc liệt hơn. Lúc này trong Shin có một cảm xúc mãnh mẽ không định dạng, cảm xúc cứ nhói lên mỗi lần cậu nhớ đến cô gái váy trắng trên thành tường cao. Shin hoàn toàn chắc cô gái ấy là cô gái bồ công anh 10 năm trước, nhưng lí do để hai người chính là một Shin hoàn toàn không biết... Chỉ một điều Shin biết, cậu nhớ khuôn mặt ấy, giọng nói ấy, nhiều!

- Những kẻ như cậu sẽ mất mạng lúc nào không ai hay!

Shin mở choàng mắt, trước cậu là cô gái Hội trưởng. Trường đã tan lúc lâu, vì lẽ gì cô ta ở đây?

- Cô đang nói về điều gì thế?

Cô gái khẽ nhếch miệng cười, đôi mắt ánh lên những tia nhìn sắc xảo. Trông cô vẫn vậy, trưởng thành và đầy tự tin.

- Ở học viện này, lần đầu tiên tôi gặp một kẻ chạm tới Nữ hoàng mà vẫn – còn – nguyên – vẹn! Shin Kawada.

Shin nhú mày, cậu đã biết hội trưởng không phải một kẻ đơn giản.

- Nói vậy nghĩa là cô cũng rõ cái chết của Tashi Kaito sinh viên khoa kiến trúc nguyên do từ đâu?

- Có những điều không biết sẽ an toàn cho bản thân mình.

- Còn cô thì đã biết rất nhiều điều không nên biết thì phải!

Cô nàng hội trưởng khoanh tay trước ngực, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc, lần trong lời nói vẫn là sự hăm dọa xa xôi.

- Cậu sẽ không có may mắn lần hai đâu. Nhưng vẫn còn muốn dấn thân vào, đừng có đứng một chỗ chờ đợi. Cậu không tự tìm nguy hiểm thì bí mật sẽ không bao giờ bày ra trước cậu. Song hãy nhớ, đừng có đùa với tính mạng mình.

Cô gái buông từng lời nhẹ nhàng, rồi cô quay người, thông thả bước... Từng lời ngấm vào Shin, cậu trân trân nhìn theo dáng cô gái ấy. Bất chợt ánh nhìn cậu lại bắt gặp dòng chữ trên chiếc giấy trắng ngần. Những nét chữ màu tím than sắc nét và gọn ghẽ, những nét chữ quen vô cùng. “Your soul belongs to me” – Linh hồn người thuộc về ta!

Reng...

Điện thoại rung lên trong túi khiến Shin thoáng rùng mình, bừng tỉnh.

– Alo?

- Tao này. Mày đến bệnh viện kiểm tra chưa?- Là giọng ồ ồ của Kein

- Ừm... rồi. Tao chưa chết đâu.

- Im đi, mày chết tao vỗ tay cho coi. Mai có hẹn nhé. Tao, mày với em Mun ở Cafe Kitty, 10 giờ sáng. Tự hội một bữa cho rôm rả.- Thằng bạn có vẻ hứng khởi

- Tao...

- Không chối! Tao sẽ chờ.

10 giờ sáng. Cafe Kitty.

Shin kéo ghế ngồi, Kein đã nhận ra thằng bạn có vẻ mệt mỏi bất thường trong thời gian gần đây.

- Đạo này mày sao thế?

- Không sao!

Kein quay ra vẫy người phục vụ, gọi thêm một tách cafe đen rồi quay lại câu chuyện với cậu bạn.

- Đừng có làm như tao mới quen mày. Hai mươi năm chơi với nhau mà mày còn có bí mật giấu tao sao?

Shin ngả người vào ghế, cậu không hề có ý định nói ra với người khác những điều đã trải qua.

- Không có bí mật nào cả!

- Vậy nói cho tao biết, vết thương của mày từ đâu ra?

- Tao nói rồi, tao đụng xe.

- Tao không dễ lừa thế đâu. Vậy nói đi, mày đã muốn tìm hiểu về Nữ hoàng học viện làm gì?

- Kein, mày không nên biết!

- Nếu mày có chuyện mà tao không biết thì tao mày khỏi bạn bè nữa đi!

Kein nhào người, đan tay trên bàn, chú mục vào Shin.

- Mày có chuyện gì với Nữ hoàng, phải không?

Shin thở hắt ra.

- Cô gái tao gặp 10 năm trước ở đồng hoang gần khu trợ cấp xã hội. Tao tin cô ấy chính là Nữ hoàng!

Trong đôi mắt Kein lộ vẻ bàng hoàng, rồi bất chợt trở nên nghi ngại.

- Cô gái mày bảo gặp ở đồng hoang năm ấy, khi tao mày đang bắt chuồn chuồn ớt?

- Phải! Tao tin Nữ hoàng học viện là cô ấy!

- Mày điên rồi! – Kein bỗng gất lên. – Thằng điên khùng.

- Tao biết mày sẽ nghĩ ta ảo tưởng, nhưng tao tin vào cảm giác của mình.

- Điên rồi! Tao không nói mày đã ảo tưởng rồi nhận nhầm! Tao muốn nói...

- Tao biết mày nghĩ gì. Nếu người con gái ấy còn trên đời, chắc đã thành một bà cô ngoài 30. Và rõ ràng là giữa cô ấy và Nữ hoàng khác nhau quá nhiều. Nhưng tao chắc có gì uẩn khúc. Tao chắc linh cảm của tao không sai!

Kein nuốt khan, đầu cậu rối lên, cậu thực sự muốn giải thích cho Shin điều đang nghĩ.

- Không phải! Shin à...

- Mày không cần nói gì nữa. Mày biết không thay đổi được tao mà. Tao sẽ tự xác nhận. Mười năm rồi, tao đã chờ ngày hôm nay mười năm.

Dứt lời, Shin đứng dậy.

- Mày và Mun chơi đi. Tao có việc rồi.

- O thằng này! Ê! Shin!

Shin đã đi khuất dạng. Lúc này người phục vụ mới đem cafe tới. Cùng lúc Mun bước vào cửa hàng.

- Hi! Anh Kein.

- Chào em! Sáng nay em có tiết không?

- Không ạ!

Mun ngồi xuống ghế, để ý thấy có hai tách cafe. Cô nhìn quanh.

- Anh Shin đến rồi ạ?

- Mun à, anh hỏi chuyện này.

- Vâng!

- Em còn nhớ cái lần tụi mình với lũ thằng Xoăn ra đồng bồ công anh chơi 10 năm trước không? Cái lần mà khi chạy bắt chuồn chuồn thằng Shin ngã rồi đứng dậy nói lảm nhảm đấy?

Mun chau mày.

- Cái lần mà anh Shin bảo có cô gái váy trắng đỡ anh ý đứng dậy phải không ạ?

- Ủa đấy, cô gái có nụ cười như ánh mặt trời và giọng nói trong trẻo đấy.

- Anh nói cứ như thật thế. Hôm ấy cả lũ đứng trên cánh đồng có mỗi anh Shin bảo thấy cô gái ấy. Nhưng sự thật em, anh với đám còn lại đâu thấy ai đâu?

6. Q.2 - Chương 6

Mỗi ngày qua, dấu tích của cô gái bồ công anh trong Shin càng mờ hồ, mong manh nhưng cảm xúc trong cậu lại càng trở nên rất thật. Mặc kệ những nguy hiểm rình rập, những trò chơi sinh tử điên rồ rồi những đe dọa khó lường trước mắt, bây giờ, chỉ một việc Shin muốn làm là gặp người con gái ấy, trực diện. Sẽ không còn là hồ nghi nữa, cậu muốn chính miệng nói ra thứ tình cảm len lỏi trong trái tim cậu suốt 10 năm qua. Cậu muốn biết người con gái ấy tại sao có sự thay đổi. Đôi mắt cô độc, đôi bàn tay lạnh lẽo. Shin muốn thấy lại nụ cười trên gương mặt ấy của mười năm trước, ánh mắt ngây thơ và đôi bàn tay ấm!

“Không tự tìm nguy hiểm thì bí mật sẽ không tự bày ra trước mắt”

Sẽ là một quyết định điên rồ!

Chiếc xe bus dừng lại, chỉ vài giây, người tài xế đã nhấn ga phóng vút đi. Chàng trai trẻ vừa bước xuống trạm chờ vắng vẻ, chỉ một chốc đã lạc lõng giữa con đường trải dài xa hút. Không có một chiếc xe qua

đường, một âm thanh của sự sống con người. Chiếc xe bus Shin vừa xuống chỉ như muốn lao vút qua khỏi khu vực hoang vắng này. Người tài xế đã rất bàng hoàng khi Shin muốn xuống trạm tại đây - vùng ngoại ô phía Tây thành phố, nơi ½ diện tích đã thuộc về khu biệt thự Mortu Ary.

Cùng chiếc di động kết nối wifi trên tay, Shin đi men theo con đường mòn tìm khu biệt thự. Một căn biệt thự rộng lớn vẫn thường cách biệt với thế giới bên ngoài. Nhưng một khu biệt thự tro tro giữa một vùng ngoại ô rộng và hoang vu đến thế này thì không hẳn là bình thường. Bất chợt, bên lối đi, từ một lùm cây rậm rạp, một thân người bước ra. Shin lập tức cảnh giác. Nhưng có lẽ cậu đã cảnh giác quá vì kẻ lạ giống một người khách qua đường. Mà không lẽ một vùng ngoại ô cây xanh tốt thế này lại không có một bóng người?

- Anh bạn đi đâu vậy? – Kẻ lạ bỗng dừng trước Shin bất chợt. Hắn chừng ngoài 20, làn da trắng muốt như chăm sóc kỹ lưỡng, hắn không đẹp những đường nét trên gương mặt dường như sắc nét một cách kì lạ, như vẽ lên bằng một loại mực nước bất hoại.

- Tìm cảm giác lạ! – Shin buông thông câu trả lời. Không gọi một chút hoài nghi. Cậu thật sự không thích có kẻ xen vào kế hoạch của mình.

- Chỗ này không phải vực sâu núi thẳm gì cho thanh niên như cậu chơi trò mạo hiểm đâu. Tốt nhất nên về đi.

Trong giọng nói của kẻ lạ phảng phất mùi đe dọa, Shin bất giác lấy lại cảnh giác. Cậu chợt để ý thấy đôi mắt kẻ đối diện, một đôi mắt đen như người thường nhưng dưới đáy mắt hình như hắt vài tia xanh nhạt. Shin muốn kết thúc cuộc chạm mặt vô nghĩa ở đây,

- Tôi sẽ trở về lúc nào muốn! – Dứt lời, Shin bước ngoặt sang và lại sai chân đi.

Kẻ lạ vẫn đứng nguyên chỗ cũ, khuôn miệng nở một nụ cười bán nguyệt. Trong hai con ngươi của mắt hắn, những vệt xanh đột ngột bắn tủa ra... Một tích tắc, mắt hắn biến thành đặc một màu xanh thẫm, như màu lá, con mắt lá rừng rừng.

Không quá khó để tìm ra khu biệt thự. – một khu vực rộng lớn mắt thường từ xa không định nổi diện tích. Khu biệt thự bao quanh bởi một bức tường tầm 4m. Nhìn từ xa chỉ thấy những lùm cây xanh mọc rậm, vài con quạ lạc đàn thơ thẩn trên những ngọn cây cổ thụ chót vót. Không gian nhuộm một màu âm lạnh, tưởng như nghe được sức ngân của sự tĩnh lặng. Đôi chân chàng trai trẻ men theo con đường song song chạy dọc bức tường cao, chợt dừng khựng. Nơi mảng tường gần cổng chính bề thế, cao rộng đang đóng chặt, một dòng chữ như khắc tạc trên tường đá, nổi lên như những kí hiệu ngoằn ngoèo vào sắc nét: “Biệt thự Mortu Ary”. Từ cổng lớn nhìn vào, khu biệt thự phía trong như một thế giới khác, cổ kính, lạ lùng, im lìm giữa khoảng trời heo hút. Không người gác cổng, không chuông cửa, Shin cũng đoán trước không thể đang hoang bước vào từ cửa chính. Cậu quyết định tìm một vị trí treo tường nhảy vào.

Shin bật người bám lấy thành tường và nhảy phóc qua một cách dễ dàng. Chân đáp đất an toàn làm run lên những đám cỏ mọc rậm, xanh rì.

Shin đang đứng giữa một bãi cỏ, là khuôn viên trước, có lẽ. Nhưng điều kì lạ là cỏ ở đây mọc um và không có vết tích được cắt xén, tạo cảm giác hoang vu và khu biệt thự như hoang vắng đã lâu. Phóng tầm nhìn chếch xa, Shin thấy thấp thoáng tòa biệt thự sau sau những lùm cây, cửa chính đóng chặt, im lìm. Vài tiếng quạ kêu bất chợt vút lên không trung, thẳng thốt rồi ngưng bật. Tất cả vẽ lên những bí ẩn và hiểm nguy vô hình. Shin biết đã không còn thời gian để do dự, đôi chân mạnh mẽ bước...

Shin bước vào lối đi có mái vòm là những bụi cây leo dày và đầy tràn sức sinh tồn. Những lối đi kiểu này thường dẫn tới vườn sau hoặc khuôn viên sau của tòa biệt thự. Shin chưa có dự tính chắc chắn, chỉ là mò mẫm dần thân vào điều bí mật chưa có dấu tích. Bí mật hay nguy hiểm không là vấn đề, vấn đề ở chỗ nó liên quan tới Nữ hoàng.

Ngay sát trên đầu Shin là những thân dây leo dài mảnh vươn ra, quấn vào nhau tạo thành những tấm màn giăng mắc. Ánh nắng trời chiều lọt qua leo lắt. Vị oai ẩm của cây cỏ tan trong không khí, không mấy dễ chịu. Hơn chục lần Shin ngoặt phải rẽ trái theo lối dẫn đi, cậu cảm giác như ngày càng xa căn biệt thự. Lối đi ngày càng thu hẹp, những mảng cỏ dưới chân đang dần chuyển thành sỏi và đá lạo xạo. Những dải trắng chiếu xuống ngày một thưa thớt và mờ dần, đến một lúc chỉ còn là thứ ánh sáng mờ ảo, nhạt thếp trong

lối đi che kín, như ánh trăng rơi xuống hố sâu hút. Không hề có ý định quay lại, chân Shin vẫn sải bước theo lối đi định sẵn. Nếu đã có một người xây dựng nên lối đi như mê cung này thì ắt có nguyên do, không phải sự thật phơi bày thì sẽ là bí mật giấu kín. Muốn tìm ra bí mật cần sự liều lĩnh.

Và sự liều lĩnh của Shin lúc này đã đưa cậu đến một điểm đặt đáng ngạc nhiên. Lối đi có mái vòm đột ngột kết thúc khi tường chùng sắp tới ngõ cụt. Shin đã bước ra một-khu-rừng-sâu! Xung quanh Shin là những thân cây cao lớn, khẳng khiu vươn cao như chọc xuyên không khí. Phóng tầm mắt ra bốn bề cũng chỉ toàn thấy cây là cây. Những vật nặng nhỏ đâm xuyên kẽ là dây, chiếu xuống yếu ớt, tạo thành những mảng sáng tối mờ mịt choán lấy không gian vắng vẻ, chỉ nghe mùi ẩm ướt của lá. Shin không định vị được nơi mình đang đứng. Wifi mất sóng.

- Nơi quỷ quái nào thế? – Cậu nguyên rửa và bắt đầu lần đi. Không có một con đường rõ ràng, dưới chân Shin là những cỏ dại rậm um, đôi khi vài nhánh vài nhánh cây khô giòn gãy. Shin đoán phải có con đường dẫn ra khỏi khu rừng và đến một nơi còn là ẩn số, nên cậu cứ đi, với tốc độ ngày càng nhanh. Thỉnh thoảng vài cành nhánh trơ trọi vươn ra chắn đường hay quệt qua làm xước da thịt cậu như những cái bẫy đáng nguyên rửa.

Không khí âm ẩm nhưng Shin bắt đầu thấy mồ hôi túa, cậu đã đi suốt một giờ từ khi nhảy vào khu biệt thự. Lúc này khu rừng vẫn là một mê cung vô số hướng đi và không xác định được điểm dừng. Một thời điểm, Shin quyết định dừng chân lấy sức, chân đã mỏi và cổ khát khô.

Bỗng chợt, một vệt gió lạ làm ớn lạnh sống lưng, Shin cảm nhận một điều nguy hiểm cận kề. Cậu quay đầu và bắt giác sống người. Có gì đó vừa vút qua trước mặt cậu, một vệt trắng lóa như lơ lửng trong không trung và cách cậu bao xa không rõ. Shin nhìn về phía trước lần nữa, vệt trắng vút qua phía trái. Lần này tốc độ giảm hơn khiến Shin định hình được là một dáng người. Một kẻ tốc độ như tia chớp, trong khu vực khu biệt thự của Nữ hoàng? Shin ngờ ngợ đó là ai và ngay khi vệt sáng lóe lên trước mắt, Shin lập tức lao theo. Một cuộc rượt đuổi bất ngờ! Một kẻ có sức dẻo dai vì luyện tập như Shin ít khi nào chịu thua trong cuộc rượt đuổi. Đôi chân cậu liên tục chuyển động, né những nhánh cây, nhảy bật qua đám dương xỉ, bám theo hình người cũng đang lao đi phía trước. Rõ ràng kẻ lạ đã giảm tốc độ như để có một trận đấu công bằng, hay để dụ Shin vào cái bẫy nguy hiểm, Shin có nghĩ đến nhưng đã gạt phăng. Cậu sẽ không dừng lại khi đã tham gia vào cuộc chiến. Kẻ lạ đột ngột đổi hướng và mất dấu sau thân cây to. Shin theo phản xạ vẫn lao đi. Khi cậu phanh lại để tìm tung tích mục tiêu, cậu cũng vừa nhận ra mình đã thoát ra khỏi khu rừng! Mồ hôi đầm đìa, Shin thở dốc và nhìn xung quanh. Một bãi đất trống. Bụi cuốn vào trong gió. Không, nếu kể cả những tấm bia mộ bằng đá đen mọc rải rác thì đây không hẳn là bãi đất trống. Thật là những địa hình phức tạp, Shin không rõ mình có còn đứng trong khu vực của căn biệt thự không. Cậu nhanh chóng trở lại cuộc truy tìm, kẻ lạ đã biến đâu? Và hẳn cố tình dẫn cậu tới đây mục đích là gì? Đôi mắt nhạy bén quan sát xung quanh và bắt giác, lòng Shin trải ra... Phía bên kia bãi đất, thấp thoáng sau vài tán cây vươn ra, là một cánh đồng bồ công anh! Bốn giờ chiều, nắng vàng rực rỡ chảy dài trên cánh đồng tạo thành những vệt mềm mại. Bồ công anh nở đã bắt đầu tàn, hàng ngàn cánh hoa chấp chờn trong gió. Đôi mắt Shin dừng khựng... Giữa cánh đồng hoa, mái tóc trắng bay bay. Một hình ảnh như là hư ảo nhưng cũng rất thật. Đôi chân Shin bước đi, người con gái ấy mới là mục tiêu cuối cùng của chuyến đi mạo hiểm!

Chân di chuyển nhanh hơn, mắt Shin dán chặt vào bóng dáng ấy, sợ nó tan biến. Nhưng! Lại một cơn gió ớn lạnh vút đến, kẻ chơi rượt đuổi đã xuất hiện, và lúc này đang chặn đứng trước Shin! Không ai khác, Zan Atashi.

- Thật là một kẻ liều mạng! Kawada!

Shin biết sẽ không thể tới được cánh đồng hoa nếu không vượt qua kẻ canh giữ. Cậu nhìn xa, người con gái ấy đang bước xa dần, nhạt nhòa trong màu hoa trắng. Shin đã sẵn sàng cho trận chiến.

- Nếu ta thắng, người sẽ không bao giờ được ngăn cản ta đến gần cô ấy! - Một điều kiện xứng đáng luôn là cái đích của một trận chiến khó khăn.

Zan nhếch môi cười, ngón tay di di và chỉ về hướng những chiếc bia mộ trơ trọi.

- Ngược lại, sẽ thêm một tấm bia nữa, nơi ấy!

Điều kiện xác lập, hai kẻ địch thủ bật ra xa một đoạn, tạo khoảng cách trước khi tấn công. Lúc này, Shin mới để ý thấy mặt, cổ và bàn tay Zan có vết thương. Cách mặc áo sơ mi trắng cài hết khuy trên cùng cũng cho thấy, một vết thương nặng nơi ngực hay vai đang được che giấu. Một tuần trước, khi Shin bên bờ vực Địa ngục, cậu vẫn chưa đoán nổi tại sao Zan lại bỏ đi. Trông mặt hắn lúc ấy thất thần và đầy lo lắng. Mà điều có thể làm hắn lo lắng tới vậy chỉ có thể là Nữ hoàng. Hắn đã bảo vệ Nữ hoàng khỏi một thứ gì kinh khủng và hắn đã trọng thương? Dầu gì thì trong trận chiến lần này, Shin buộc phải thắng.

Zan lao đến, vẫn vậy, như một tia chớp. Một cú đâm hướng vào mặt Shin nhưng cậu dùng tay đỡ được. Zan lập tức ra thêm đòn là một cú đá mạnh vào mạng sườn. Shin mất thể chủ động. Zan ra những đòn nhanh, mạnh và hiểm khiến Shin chỉ có thể đỡ, không thể tấn công. Tình thế đảo chiều khi Shin bất ngờ tung một cú xoay chân vào ngực Zan. Shin lập tức nhận ra dự đoán của mình đúng, Zan có một vết thương nặng ở ngực. Zan mất tập trung bởi cơn đau nơi vết thương trên ngực, không do dự Shin lấy lại thể tấn công.

Có lẽ vết thương nặng hơn Shin đoán nhiều, bởi ở những đòn tấn công tiếp, Zan chỉ chú ý đến đỡ đòn trên ngực. Shin quyết định ra đòn hiểm cuối cùng để kết thúc trận đấu. Cậu xoay chéo và bằng tất cả sức mạnh tung ra một cú đá giữa bụng và ngực Zan. Shin đã tính trước Zan sẽ lùi bao nhiêu để tránh đòn nên Zan đã lãnh trọn một cú đá hiểm hóc. Cậu xoay người và ngã xuống đất. Một đám bụi khô tung lên, mù mịt một khoảng không. Cú đá không trúng ngực nhưng Zan vẻ như đang phải chịu một cơn đau khủng khiếp. Tay cậu giữ chặt khuôn ngực và từ miệng máu trào ra.

- Vì trận đấu không công bằng nên ta sẽ hẹn một dịp khác. Dứt lời, Shin quay người guồng chân chạy về phía đồng hoa bồ công anh.

Zan không chấp nhận là kẻ thua cuộc, cậu chống tay, dướn người dậy. Nhưng bỗng, đôi đồng tử Zan mở căng. Khoảng đất phía dưới cậu, cạnh những tấm bia mộ đen, từ những lỗ hốc nhỏ ăn sâu vào lòng đất, những chiếc dây leo cứng phun tủa ra, bám lấy áo Zan, quấn chặt cổ tay và chân cậu. Những chiếc dây leo màu xanh thẫm tua tủa gai nhọn, thân mình mảnh của nó cứng như bọc sắt, ghì chặt da thịt Zan làm tủa máu như những bàn tay cứng cáp với nhwng móng tay nhọn hoắt nhẩy nhụa cấu vùi chặt lấy cơ thể Zan. Zan cố cự quật, vùng vẫy nhưng bất lực. Trong cơn đau ghê người, bất giác, cậu hướng con mắt lên vòm lá rộng của thân cây cổ thụ sừng sững. Qua những kẽ lá đan nhau, có một đôi mắt xanh nổi bật lên đang nhìn chăm chăm Zan. Trên khóe môi thẫm, đường nét sắc như vẽ, hiện lên một nụ cười nhếch môi đầy nguyên rủa. Rõ ràng trong những cuộc chơi mạo hiểm, luôn có kẻ đằng sau nắm bắt những nước cờ!

7. Q.2 - Chương 7

Đồng bồ công anh.

Nắng của chiều muộn đỏ rực như nhuộm màu những cánh hoa tan trong gió. Hoa bồ công anh cứ bay, mặc kệ cho xác hoa tan tã, thành ngàn sợi chơi vơi giữa không gian. Hoa bồ công anh, hương bồ công anh. Y hệt mười năm trước nơi đồng hoang.

Cảm xúc trong Shin dâng lên menh mang như đợt thủy triều. Cậu đã chờ mười năm, đã tìm kiếm mười năm, cậu không thể do dự nữa!

Hình ảnh người con gái ấy giữa đồng hoa, vạt váy trắng, đôi mắt biếc, như là gó, là sương, như là hư ảo. Chân Shin bước lên vào giữa đồng hoa, cậu không muốn chỉ đứng từ xa rồi lại thấy hình ảnh ấy tan biến trước mắt.

Bàn tay mềm mại đang nâng đỡ những cánh trắng mong manh, bất chợt dừng lại. Sara từ từ, từ từ quay đầu, môi cô mấp máy... “Zan... Zan...??” Nhưng đôi mắt cô hiện chút ngỡ ngàng, không phải Zan! Mắt biếc nhìn trân trân vào kẻ lạ lẽ ra không nên xuất hiện, điều cô cần chỉ là Zan.

Một cơn gió thốc tới, thổi tung mái tóc trắng, thổi vào cánh mũi Shin ngập tràn hương hoa dịu dàng.

- Tôi đã kiếm tìm mười năm. Mười năm qua, em đã sống thế nào?

Khuôn đầu trên chiếc cổ cao kiêu hãnh hơi nghiêng đi, không rõ cô gái đang nghĩ gì vì nét mặt cô không hề biến đổi.

- Mười năm trước, cũng nơi một cánh đồng bồ công anh, em đã xuất hiện trước mắt tôi, rồi biến mất, như tan vào hư không. Mười năm sau, em lại hiện ra, nhưng em thờ ơ và lạnh lùng, em làm tôi phát điên!

Lại một làn gió ulla tới, cuốn tung hàng ngàn cánh hoa xơ xác. Đôi mắt biếc nhìn theo những cánh hoa, đôi mắt vô hồn.

- Tôi muốn biết điều gì đã xảy ra? Và muốn biết thật sự thì... em có còn nhớ tôi?

Những câu hỏi của Shin dường như bị gió cuốn đi ngay. Không lời nào lọt vào tai cô gái váy trắng. Vẫn chú mục vào những cánh hoa. Shin bắt đầu mất kiên nhẫn.

- Được rồi, có lẽ tôi lỗ bịch – một thằng điên thật sự! Tôi chỉ có một lời đề nghị. Nếu em đang gặp nguy hiểm, hãy để tôi... là người bảo vệ! Có Zan Kaitou,... hoặc không!

Vẻ như nhắc tới chữ “Zan”, theo một phản xạ đặc biệt, cô gái lại chú mục vào Shin. Hai người cứ nhìn nhau như thế, không nắm bắt nổi sợi dây liên kết hai ánh nhìn là gì, chờ đợi, nghi ngờ, hay không gì cả?

Shin nhắc lại từng chữ rõ ràng.

- Tôi – có – thể – bảo – vệ – em!

- Người có thể cho ta những gì?

Cơ thể Shin đơ cứng lại, tròng mắt dần ra, thanh âm ấy vừa vang lên trong đầu cậu! Thứ thanh âm cao và căng như tiếng vĩ cầm trong mưa.

Shin chưa hết váng vất, có nên gọi đó là một câu hỏi kì quái?

- Tất cả những gì cô chủ muốn!

Từ sau Shin, Zan đang bước lên. Ngay lập tức hướng nhìn của Sara chú mục vào Zan. Zan lúc này thêm vài vết thương rỉ máu trên tay vào người, trông như vừa vật lộn với một con thú dữ. Nhưng Sara không để ý đến chúng, điều cô cần nhiều hơn là thấy Zan.

Zan đã đến trước mặt cô.

- Ta không muốn người đi lâu vậy!

- Tôi xin lỗi! – Zan hơi cúi đầu. – Tôi đưa cô chủ về biệt thự, đến giờ dùng bữa tối rồi!

Zan liếc mắt về phía sau, tặng Shin một ánh nhìn đe dọa, rồi cậu quay đầu bước đi. Sara không chút do dự, như cô đã quên mất sự có mặt của kẻ lạ, cô cũng lơ đãng quay đầu định bước theo Zan.

Lòng Shin cuộn lên như lớp lá cuốn, đôi mắt cậu đang thấy người con gái ấy quay đi. Rồi cậu lại tuột mất cô như mười năm trước? Cậu không thể chịu đựng được cảm giác ấy. Mười năm trước là ngờ nghệch, còn giờ cậu đã là một thằng đàn ông!

- Tôi có thể cho em... tình yêu và trái tim tôi!

Đôi bàn chân trên chiếc cao gót dừng khựng. Tròng mắt Zan giãn ra, hiên vẻ thất thần và bất an. Lập tức, cậu xoay người vươn tay định giữ lấy bàn tay cô gái ấy. Nhưng cậu đã không kịp! Sara quay đầu và y như một vệt gió, cô lao đi... để lại bàn tay Zan lạc lõng.

Ba giây, Shin cảm giác như cơ thể đóng băng! Sara đang ở ngay sát cậu, gần đến nỗi cậu cảm nhận được mùi hương và nhịp thở nơi cô. Một tay Sara vấu chặt áo sơ mi của Shin, mắt cô chú mục nơi ngực trái cậu.

- Yêu ư? Yêu là thứ gì?

Từng con chữ rót vào tai Shin khiến cậu chao đảo choáng. Nhưng cậu nhanh chóng lấy lại thể chủ động của một gã đàn ông. Tay cậu luồn vào mớ tóc trắng và đẩy khuôn đầu Sara lên.

- Yêu không để định nghĩa! Yêu là cảm nhận!

Một khoảnh khắc rất mỏng và nhẹ, Shin cúi xuống, và hai đôi môi chạm nhau! Làn môi cong vờ cảm quyền rũ Shin vô cùng. Nhưng cậu không biết, mắt biếc vẫn mở. Bàn tay Sara bám chặt áo sơ mi nơi ngực trái Shin.

Hương bỏ công anh man mác, nhạt nhòa dần. Shin thấy mình bắt đầu văng vát và mất ý thức. Tay cậu buông thõng xuống và cả thân người cậu... ngã phịch xuống đất.

Sara vẫn đứng đó, mắt lơ đãng nhìn xa. Ngón tay cô quệt nhẹ qua môi.

- Yêu?

Sara quay đầu và cô khựng lại. Cách một đoạn, Zan đang đứng như bất động, nhìn cô trân trân với một vẻ mặt khó đoán. Giọng cô buông thả.

- Sao người nhìn ta bằng ánh mắt ấy?

- Rốt cuộc ngày đó đã đến. Ngày cô chủ rời khỏi tôi đến bên kẻ khác! – Giọng Zan gần xuống từng con chữ.

- Đừng nói kiểu đó. Người biết ta không hiểu cảm giác của người mà!

- Cảm giác của tôi?! – Zan gần giọng xuống hơn, đôi mắt cậu se sắt lại – Tim rất đau! Và nếu em không đứng nơi ấy, tôi chỉ muốn xé xác thành khốn đó ra!

... Trên ngọn cây cao, vài con quạ vỗ cánh hoảng hốt bay đi như tránh một nỗi sợ hãi.

Lần trong lùm cây lá, trên cành nhánh cao vút, một đôi mắt xanh thẫm đang dõi theo mọi hoạt cảnh diễn ra, ánh mắt thẳng khi lóe lên đầy thích thú. Đôi môi hồng thẫm khẽ nhếch lên, lộ những chiếc răng trắng và sắc như lưỡi cưa. Một luồng gió thoảng qua, làm run lên những lọn tóc dài. Là một bộ tóc dài và dày kì lạ, xoắn xuống, vắt ngang qua một cành cây, trải ra, vươn tới, quấn lấy một cành nhánh khác. Như một dòng suối nhân tạo.

Bàn tay mảnh khảnh với những móng tay dài đưa lên, vạt vấy xanh nhạt tựa nhẹ. Ngón tay cô gãi chạm vào chiếc dây chuyền trên cổ. Mặt dây chuyền trong suốt hình trăng lưỡi liềm, gắn vài viên đá nhỏ trên đỉnh trăng lơ lửng.

...

Nắng rọi rã chiếu rọi xuống nhân gian, như chiếc chổi vô hình quét sạch bóng đêm còn rơi rớt. Nhưng ngõ ngách đâu đó trên thế gian này, liệu ánh mắt trời có đủ sức soi rọi tất cả?

Trong căn phòng trọ, chàng trai trẻ tựa mình tỉnh giấc. Khi đôi hàng mi khẽ mở, điều đầu tiên Shin thấy là một bức tường trắng. Bức tường treo đầy những tranh chì, toàn là trắng muốt, đồng hồ công anh, trời trong, cô gái váy trắng...Shin bật người dậy, mất vài giây mới định thần là mình đang ở trong nhà trọ của chính mình. Tay cậu ôm đầu, ngao ngán lắc. Đầu cậu còn nhức buốt và cơ thể đã rời, cứ như đã bị hút cạn sinh lực. Điều gì đã xảy ra?

Shin lục lại trí nhớ, lần mò từ quãng đường xe buýt ra khu ngoại ô. Rồi cánh rừng, bãi đất trống, đồng qua và... một nụ hôn??? Shin lắc mạnh đầu nữa để chắc chắn mình đủ tỉnh táo. Sau nụ hôn cậu chẳng rõ đã có chuyện gì xảy ra, lúc ấy chỉ thấy cơ thể yếu dần tới kiệt sức. Rồi (hình như) cậu đã nằm giữa đường vắng, tay lái ô tô đi qua cho cậu đi nhờ xe và cậu đã về được nhà trong tình trạng thiếu ý thức?!

Thật là mơ hồ! Điều đó khiến Shin khó chịu. Cậu xuống giường, suýt không đứng vững vì đầu văng vát. Có lẽ cậu cần kiểm gị đồ vào bụng.

Sau khi ăn sạch bốn gói mì, Shin thấy cơ thể khá hơn. Cậu đảo mắt đi khắp phòng. Căn nhà trọ khá chật hẹp và bí bách, dầu sao Shin cũng không có nhiều đồ đạc. Thứ tràn ngập trong phòng cậu là những bức ảnh chì trên mọi khoảng tường trống.

Căn phòng im phăng phắc, chỉ còn nghe tiếng ngòi chì sột soạt. Nắng lọt qua khe cửa, chảy dài trên bàn gỗ. Đôi mắt chàng trai trẻ vô cùng tập trung. “Biệt Thự Mortu Ary” là những nét đậm cuối cùng. Hạ bút, Shin chú mục vào những con chữ. Ngay từ lần đầu nghe cậu đã thấy có chút kì lạ. Là một kí hiệu hay một cái tên ngẫu nhiên? Thường thì bí mật nằm trong điều đơn giản nhất. Shin tẩy nét chữ, viết liền những con chữ tại. “Biệt thự Mortuary” Mortuary! Shin bàng hoàng. Trong tiếng Anh, Mortuary nghĩa là nhà xác!

Biệt thự Mortu Ary.

Trong căn phòng rộng thênh, vắng lặng. chỉ có thứ ánh sáng vàng vọt trải rộng trên bức tường. Khi khí nhuốm một màu u uất.

Zan ngồi trên giường, cởi trần và đang băng lại những vết thương. Hàng trăm vết cứa bởi những gai dây leo không là vấn đề, còn vết thương ở ngực Zan đã nặng, sau trận đánh nó càng nghiêm trọng hơn. Zan đoán có lẽ cần nửa tháng nó mới có thể liền. Cậu rõ hơn ai những vết thương thể này sẽ còn xuất hiện nhưng với cậu nó chẳng là gì. Zan vươn tay tóm chiếc áo sơ mi nhưng cánh tay cậu chợt dừng khựng.

Từ phía sau cậu, một bàn tay với những móng tay xanh dài đang trườn lên vai, một bàn tay nữa y chang trườn về phía bụng, những ngón tay bám chặt Zan, ve vuốt. Cơ thể Zan bất động. Lại từ đằng sau, một làn hơi thở lạnh lẽo áp sát, phả vào cổ Zan, đôi môi hồng thắm chạm vào nơi cổ mạnh mẽ những mạch máu. Rồi vành môi lần lên, ghé sát tai Zan.

- Dừng bất động thế, ta đang chờ!

- Đủ rồi! Ra khỏi phòng tôi!

Khóe môi thắm khẽ nhếch lên, đôi bàn tay rợn người lại trườn đi, những móng tay nhọn bỗng chợt bầu vào da thịt Zan. Và một giọng nói đầy quyền lực:

- Gọi-ta-là-Nữ-hoàng!

- Trong khu biệt thự này hay bất cứ đâu, với tôi, chỉ có một Nữ hoàng!

Những móng tay càng bầu chặt da thịt Zan. Mái tóc dài xõa lên vai cậu, rơi xuống đầy từng mảng.

- Hãy về bên ta! Ta sẽ cho ngươi mọi thứ! – Hơi thở lạnh lẽo lại phả vào tai Zan, nhưng mặt cậu vẫn lạnh lùng như vô hồn.

- Thứ duy nhất tôi cần... chỉ là người con gái ấy!

- Nhẽ ra ta mới là kẻ ở vị trí của nó bây giờ!

- Cô là cô ấy, hay ngược lại, cũng không điều gì thay đổi. Người tôi yêu chỉ một!

Đôi mắt thắm xanh gằn lên những tia giận dữ. Hai bàn tay như móng vuốt đại bàng xiết chặt cơ thể Zan.

- Ngươi sẽ phải trả giá cho điều này! Zan Kaitou! Sẽ có một ngày, ngươi-là-nô-lệ-của-ta!

Cạch!

Cánh cửa phòng Zan kẹt mở. Hai bàn tay xiết lấy Zan rời đi và trong một tích tắc đã biến mất. Cơ thể Zan lập tức giãn ra.

Bàn chân trần đang bước vào. Sara ôm chiếc gối đến trước Zan.

- Ta không muốn ngủ một mình!

Zan đứng dậy, tránh chỗ cho váy trắng.

- Ngủ đây nếu cô chủ muốn.

Sara không quan tâm những vết thương mới đang bật máu trên vai và ngực Zan. Cô trèo lên giường và cảm thấy dễ chịu khi chỗ nằm đang còn ấm.

Zan im lặng và bước đi.

- Ngươi đang mặc kệ ta!

Zan dừng chân, cậu thấy tim chợt thất lại.

- Tôi không có quyền làm thế!

Vừa dứt lời, hai cnahs tay từ đằng sau đã vươn ra ôm lấy cậu. Nhưng lần này là cánh tay mềm mại và yếu đuối. Sara dựa mặt vào tấm lưng dài rộng như che chở được cả cơ thể cô.

- Nói điều ngươi đang nghĩ đi.

- Tôi ước giá mà không phải gọi cô là cô chủ!
 - Gì nữa?
 - Tôi ước có thể đưa cô chủ đi thật xa, tránh xa thế giới nguy hiểm này.
 - Vì sao chứ?
 - Cô chủ hiểu mà – Zan quay người, hia bàn tay giữ lấy vai người con gái ấy. Đôi mắt cậu chú mục vào mắt biếc – Tôi yêu cô chủ rất nhiều!
- Sara lại cố nép sát vào Zan, cô thích hơi ấm nơi cơ thể cậu. Giọng cô buông nhẹ.
- Ta... cũng yêu người!
 - Đừng có nói vậy khi chính cô chủ không hiểu nghĩa của nó là gì!
 - Ta cần người!
 - Tôi sẽ làm bất kì việc gì cô chủ cần!
 - Ta... muốn người! – Sara nép vào ngực trái Zan, cô chỉ muốn nghe một trái tim sống đang đập.
 - Lấy đi bất kì điều gì cô chủ muốn!
 - Nhưng ta... không muốn mất người...

Zan hiểu hơn ai hết tình cảm Sara dành cho cậu chỉ bởi vì cậu là những gì thân quan nhất, cần thiết nhất. Đó cũng không thể gọi là tình cảm, vì đến hiểu Sara cũng chẳng hiểu nó nghĩa là gì. Nhưng Zan hài lòng với điều đó, cậu chỉ cần ở bên và bảo vệ người con gái mình yêu. Cậu biết quanh Sara, mọi con mắt bí hiểm và tàn độc đang hướng vào.

...

8. Q.2 - Chương 8

Mưa nhuộm trắng đất trời. Mưa rào rào trên những mảng tường lớn. Những cành lá vươn ra thấm trọn những nước mưa ngọt mát.

Trên hành lang tầng ba của khoa kiến trúc, đôi mắt chàng trai trẻ đang hướng xuống sân trường, thấy những chiếc ô đủ màu nhấp nhô, bập bùng những giọt nước bay nhảy. Điều Shin chờ đợi đã xuất hiện. Từ phía cổng chính học viện, chiếc Koenigsegg Agera R màu bạc nhả nhận lẫn bánh vào, lập lúc những chiếc ô tránh xa sang hai bên. Con xe láng bóng dừng trước cửa nhà xe. Kẻ cầm lái tắt tả chạy ra, bật ô và vòng sang phía bên kia, mở cửa, đón một cô gái bước ra. Lúc này, họ đang đi trong khoảng sân trường nơi mắt Shin bao quát được. Chiếc cao gót bình thản bước trên làn nước xối xả. Đi bên cạnh, Zan luôn hướng chiếc ô lớn nghiêng hẳn sang Sara, mặc cho vai áo vest của cậu bị ướt. Với đôi mắt soi mói của vài kẻ, họ thật sự là một đôi lí tưởng.

Shin biết không dễ gì để kẻ bảo vệ tránh xa Nữ hoàng, nhưng cậu chắc chắn sẽ tự mình rút ngắn khoảng cách với cô. Cậu muốn thấy lại khuôn mặt cười của mười năm trước, tìm ra điều bí mật chưa có tung tích và hơn hết, cậu thực sự muốn bảo vệ cô gái ấy khỏi những nguy hiểm vô hình chưa thể gọi tên.

Mặt trời lên cao, làm lấp lánh những phiến lá mượt nước mưa. Thời tiết se lạnh chuyển thành ẩm áp giữa ban trưa. Canteen nhộn nhịp, bỗng mọi hoạt động trở nên ngưng bật. Thật hiếm để thấy cảnh tượng này trong học viện. Từ ngoài cửa canteen, sinh viên xuất sắc Zan Katou đang bước vào. Quan trọng hơn, trên lưng cậu là Nữ hoàng! Các sinh viên phía trong canteen bắt đầu đứng lên, những kẻ đang xếp hàng chờ mua đồ thì bỏ ngay ý định, những kẻ đang ăn dở thì cũng đứng dậy bỏ bữa. Tất cả lũ lượt xô đẩy nhau ra khỏi canteen bằng cửa phụ. Không kẻ nào dám nán ná lâu. Những con mắt lén lút nhìn cũng chỉ liếc lnh

trong giây phút rồi cũng biến đi luôn. Chỉ một chốc, canteen đã hoàn toàn trống người. Những người quản lí cũng không lấy làm ngạc nhiên.

Zan đặt Sara ngồi lên một chiếc bàn sạch sẽ. Rồi cậu cúi người, đi đôi cao gót trên tay mình vào chân cô. Bàn tay Zan rất nhẹ nhàng.

- Thời tiết thất thường sẽ ảnh hưởng không tốt đến sức khỏe cô chủ.

Sara chống tay lên bàn, nhìn xuống Zan.

- Ta sẽ nằm liệt giường, và ủ rũ.

- Tôi sẽ không để điều đó xảy ra! – Zan đứng dậy, giơ tay cầm lấy lon nước khoáng người quản lí canteen đang đưa đến. Nó giống như một quy tắc không đổi, nếu Nữ hoàng bước vào canteen, thứ duy nhất cô cần là nước khoáng. Những người quản lí tự hiểu, Nữ hoàng không bao giờ dùng bữa trong canteen có lẽ bởi mùi vị thức ăn không hợp hoặc quá tầm thường so với những gì Nữ hoàng ăn hàng ngày. Có lẽ đâu là bởi cô cần một chế độ ăn đặc biệt ột căn bệnh kì quái? Đó là suy nghĩ của một kẻ liều mạng vẫn ở trong canteen từ này đến giờ.

Trong một góc khuất, Shin đang chậm rãi dùng bữa và soi xét từng cử chỉ của Zan và cô gái đi cùng. Shin thấy Sara cầm chai nước từ tay Zan và chỉ một hơi đã uống cạn sạch, như là cô sắp chết khô vì khát. Từ ngoài cửa, một nhân vật không tầm thường nữa lại xuất hiện. Hội trưởng hội sinh viên có vẻ rất biết nơi nào cần đến và những ai cần gặp. Cô ta là một kẻ đáng lưu tâm.

- Hai người vẻ như thần nhiên như chưa biết chuyện gì?

Giọng của nàng hội trưởng vẫn vậy, điềm nhiên và luôn mang chút ám chỉ.

Zan quay người chắn trước cô ta, như để cô giữa khoảng cách đủ cần thiết với Nữ hoàng.

- Chuyện gì đã xảy ra? – Giọng Zan thăm dò.

- Tôi đã từng nói với hai người rồi. Trong học viện này, mong hai người đừng quá thần nhiên đến lộ liễu. Học viện không chấp nhận một tai tiếng nào làm ô danh!

- Nói thẳng ra đi!

- Ảnh tình tứ chụp lên của hai người đã bị treo lên bảng tin, sáng nay!

Mặt Zan tối sầm, cậu suýt nữa vì nóng nảy mà lao đi ngay. Nhưng Zan quay lại nhìn Sara. Cô không một nét tức giận hay ngạc nhiên, chỉ thông thả:

- Người cứ đi, nếu muốn.

Lập tức, Zan guồng chân chạy đi, nhưng không quên để lại cho cô gái Hội trưởng một ánh nhìn đe dọa.

Zan đã khuất bóng trong tích tắc.

- Hi vọng là lần cuối cùng tôi thông báo điều này!

Dứt lời hội trưởng cũng quay gót bước ra khỏi canteen. Một ánh nhìn của cô khẽ liếc về nơi góc khuất, nơi kẻ liều lĩnh là Shin vẫn đang chăm chú từng hành động phía đằng xa. Cô ta khẽ mỉm cười.

Shin quyết định đứng dậy, tiến lại nơi bàn Nữ hoàng ngồi. Thật khó để tìm được cơ hội cô ở một mình.

- Ảnh chụp lên bị treo ở bản tin vẫn có thể bình thần được sao?

Sara nhìn Shin, có lẽ cô nhận ra cô đã gặp anh chàng này hơn một lần.

- Bình thần vì đó là sự thật không cần giấu giếm?

Sara nhìn ra chỗ khác như tảng lờ sự có mặt của Shin. Dáng vẻ cô có chút kiêu ngạo, vì thực ra cô không bao giờ nói chuyện với người lạ, đúng hơn là chỉ thường nói với Zan.

- Zan Katou là gì? Người yêu hay vệ sĩ?

- Tìm người đập 85 lần/phút, cao hơn một chút với người thường.

- Gì cơ? – Shin bất ngờ vì câu trả lời nhận được không ăn nhập gì với câu hỏi của cậu. Rốt cuộc cô gái có nghe cậu nói? Hay một đài các tiểu thư thường chỉ nói những gì mình thích? Trên gương mặt của cô gái bồ công anh, Sara cho Shin những cảm nhận thật khác.

- Không sao, ngươi là một người khỏe mạnh! – Cô gái đánh giá như một vị bác sĩ.

- Vì là một người khỏe mạnh, nên mới nói tôi có thể bảo vệ cô!... Như Katou! – Khá khó khăn để Shin đem mình so sánh với địch thủ.

- Zan không phải vệ sĩ! – Sara khẳng định một câu chắc chắn.

- Vậy... là người yêu?

- Ngươi muốn bảo vệ ta như Zan?

Sara làm Shin bất ngờ và khó nắm bắt với những câu nói không lường trước. Nhưng ít ra cô nói chuyện với cậu vẫn tốt hơn là tăng lờ.

- Nếu hắn là người yêu...

- Không! Zan là nô lệ của ta!

... Bảng tin trường ở ngay giữa lối đi từ cổng chính vào đang nhốn nháo và ồn ã. Mấy chục đầu người chen chúc, vây quanh cố xô đẩy nhau để có thể nhìn rõ tấm hình treo chính giữa. Sinh viên của học viện đều hiểu không dại gì dừng tới Nữ hoàng, nhưng nếu có kẻ liều lĩnh làm thế thì đó là một cơ hội tốt để đứng ngoài ngắm chuyện thị phi. Nhất là về mối quan hệ của Nữ hoàng và sinh viên xuất sắc nhất học viện, lâu nay vẫn được coi như là tiểu thư và chàng vệ sĩ.

Có vài kẻ nhận ra sự xuất hiện của Zan từ đằng xa nên đã nhanh ý lảng đi. Khi Zan tới gần, mùi sát khí nồng nặc khiến tất cả im bật và né sang hai bên. Hầu hết chọn cách lặng lẽ rút lui... Chỉ một lát, chỉ còn mình Zan tiến lại trước chiếc bảng tin công cộng trưng bày những vấn đề được sinh viên học viện quan tâm. Đôi mắt Zan sầm lại, hai hàm răng nghiến vào nhau khi nhìn thấy bức ảnh chụp treo trước mắt. Là một tấm ảnh cỡ A=0 chụp sân thể thao rộng .

Giữa trưa nắng và một đôi nam nữ đang hôn-nhau-theo-nghĩa-đen! Họ là ai thì ai cũng rõ.

Một động tác mạnh và đầy giận dữ, Zan giật phụt tấm ảnh xuống. Cậu chắc chắn không để chuyện này yên và từ lúc này, kẻ gây chuyện được phán mức án tử hình!

- Tao đã đoán họ là tình nhân từ trước mà!

- Thì cũng đâu sao. Tao thấy đẹp đôi đấy chứ.

- Nhưng sao cứ phải giả vờ như cô chủ và vệ sĩ như thế? Hay họ yêu lén? Có thể...

Hai cô gái đang buôn chuyện lộ liễu bỗng chết đứng giữa sân trường. Trước mặt hai cô là kẻ được mệnh danh máu lạnh – Zan Katou

- Các cô muốn tự dán miệng lại hay tôi sẽ cắt lưỡi các cô?

Mặt hai cô gái tái mét, tay họ bịt cứng lấy miệng. Không ai dám nhìn thẳng Zan, mắt cậu khi giận dữ trông đáng sợ và như muốn bốc hỏa. May thay, cô gái ở ban quản lý xuất hiện, cô ra hiệu cho hai nữ sinh viên rút đi.

- Tôi làm bên Ban quản lý của Hội sinh viên. Về vấn đề xôn xao sáng nay, chúng tôi muốn biết cậu sẽ làm gì?

Mun rất biết cách ăn nói dễ chịu để người khác dịu cơn phẫn nộ, dẫu vậy trông Zan vẫn găm ghè và đầy đe dọa.

- Đừng có nhúng tay vào chuyện này! – Giọng cậu rít lên. – Nhưng nếu tôi còn nghe bất kì kẻ nào bàn tán về nó, tôi sẽ không để các người yên!

Mun ớn lạnh sống lưng, giọng cô cố dịu dàng hơn.

- Chúng tôi hi vọng kẻ gây chuyện...

- Chuẩn bị để ném hồ sơ của hần ra khỏi học viện này đi. Zan quay phắt và bước đi lạnh lùng, để lại Mun chết sững và tim vẫn đập loạn xạ. Cô lẩm bầm “Kẻ máu lạnh! Thật không có tính người! Kẻ kiêu ngạo! Thô lỗ! Hồng hách!”

Zan đứng giữa sân thể thao, nơi cậu và Sara đã đứng gần hai tuần trước. Đôi mắt nhạy bén của cậu soi vào tấm hình, xác định hướng chụp và góc chụp. Zan từ từ xoay người và so sánh. Có lẽ kẻ liều mạng đã đứng trên tầng cao để lén chụp. Bộ não Zan liên tục phân tích và so sánh. Điểm nhìn nơi mắt cậu dừng khá lâu ở dãy phòng tầng 2 dãy C.

- Alo? Ban quản lí hội sinh viên xin nghe?

- Tôi cần danh sách sinh viên học ở phòng 2C1 tiết thứ 3 mỗi sáng thứ 5!

- Xin lỗi! Chúng tôi không...

- Tôi là Zan Katou!

Với những vấn đề xôn xao, khó mà quản lí được luồng tin lan rộng. Nhưng mọi sinh viên đều hiểu muốn giữ an toàn cho tính mạng thì tốt hơn là câm lặng trong bán kính vài trăm mét khi có Zan.

Sầm!

Cánh cửa ô tô bị giật mạnh. Zan tra khóa vào ổ. Phía trước cửa kính, hàng trăm sinh viên đang chen nhau lấy xe ra về, đông và rộn rạo như kiến cỏ.

Qua gương chiếu, Zan thấy Sara đang ngồi tư lự, đôi mắt với hàng mi dài rũ xuống hướng ra ngoài.

- Tôi sẽ nhanh tìm ra kẻ bày trò.

- Ta không quan tâm.

Chiếc xe bóng loáng từ từ chuyển bánh, rồi lao vút đi qua hàng trăm kẻ đang cố đứng dạt về hai bên.

Những kẻ qua đường tò mò vẫn thường trầm trồ vì con xe sang trọng. Trong xe, Zan vẫn mãi đuổi theo những suy nghĩ trong đầu, cậu thường không để tâm vào việc cầm lái.

Reng. Di động Zan rung lên trong túi. Sau khi nhận cuộc gọi, Zan bắt ngờ rẽ ngoặt vào một ngõ nhỏ. Con xe đi sâu vào phía trong, giữa đường thì dừng khựng. Zan tắt máy và nhìn lên gương chiếu hậu. Sara vẻ như không buồn quan tâm cậu dừng xe làm gì.

- Tôi quay lại học viện. Cô chủ có thể ngồi yên trong xe này không?

- Quay lại trước sáu giờ.

- Chắc chắn rồi!

Zan ra khỏi xe và mắt hút trong vài giây.

Sara thường không mấy quan tâm những điều Zan nghĩ hay làm, cô chỉ cần cậu luôn ở bên, trong tầm mắt, như một thói quen. Phía trong xe ngọt ngào, Sara định đẩy cửa ra ngoài nhưng cô nhận ra xe đã khóa. Zan vẫn thường cẩn thận nhưng với Sara, khó có ai ngăn cản được điều cô muốn.

Sara vươn người lên ghế trước và mở mui xe. Không khí dễ chịu từ bên ngoài thốc vào xua đi những ngọt ngào. Sara nhảy ra ngoài một cách nhẹ nhàng.

Là một con ngõ vắng với hai bức tường cũ rêu phong chạy hai bên. Nhưng bầu trời phía trên đầu vẫn mênh mông và xanh nhạt vậy. Cuối chiều, nắng đã sắp tắt, những áng mây dịu dàng sắc hồng lơ.

Bỗng chợt, phía trước con ngõ có tiếng nói chuyện cộc cằn và tiếng cười khanh khách. Mấy kẻ thô lỗ hiện ra và đang tiến lại phía con xe. Trông chúng lực lưỡng với những hình xăm kì dị trên tay và ngực, những bộ tóc dựng đứng nhuộm xanh, đỏ góm ghiếc. Chúng đang đùa giỡn nhau bằng những từ ngữ thô tục thì tên đi đầu chợt im bặt. Đôi mắt hần sáng lên khi thấy phía trước, một cô gái dài tóc đang đứng dựa vào con xe bóng lộn. Mấy kẻ phía sau như cũng nhận ra, chúng lại khoái chí bật cười khinh khích trong miệng.

- Cô em xinh đẹp đang chờ ai vậy?

Sara có vẻ khó chịu, cô dường như ngửi thấy mùi hôi tanh và những ý nghĩ xấu xa, bản thủ của lũ người ngợm. Lũ chúng vây quanh lấy cô và dán vào cô những tia nhìn đêu cáng. Tên cầm đầu tiến lại gần Sara.

- Em đang cần người an ủi nên mới vào chốn này phải không?

- Toàn hàng hiệu nhĩ? Ô tóc trắng và mắt xanh là một năm nay sao? – Lũ còn lại bắt đầu bàn tán.

- Không! Tao đoán vậy mỏng mới là một năm nay! Hahaha...

- Em tên gì cô gái dân chơi? – Gã cầm đầu chống tay lên kính xe và thân người hấn như sắp ôm gọn Sara. Cô không sợ hãi, không lo lắng, không mất bình tĩnh. Đôi mắt cô kiêu ngạo nhìn hướng khác, đôi mày khê chau lại như đang khó chịu hay phải chịu đựng điều gì ghê tởm.

Gã hình xăm bật cười thích thú, đương nhiên là con mồi chống cự hay không, gã vẫn xử đến cùng.

- Tại sao chúng ta không cùng lên chiếc xe sang trọng này đến một hộp đêm nhĩ? Chúng ta sẽ có một đêm ngọt ngào bên nhau...

Bàn tay thô cứng của gã đưa lên, định chạm vào làn da mềm nơi cánh tay trắng mịn...

Phắc!

- Tránh xa cô ấy ra!

9. Q.2 - Chương 9

Nhưng một bàn tay rắn chắc đã tóm lấy cổ tay gã hình xăm và một giọng nói gằn lên đe dọa. Gã xăm nhìn trực diện Shin, hấn nhếch mày đầy khinh bỉ.

- Hoạt cảnh anh hùng cứu mỹ nhân đây hả? Mày là thằng chó nào thế?

Bộp!

Gã cầm đầu chưa kịp dứt lời đã lãnh trọn một cú đấm vào mặt của Shin. Lũ còn lại rục rịch thân người định bắt đầu cho trận chiến.

- Cô có thể ra khỏi đây hay vào trong xe và khóa nó lại không?

Shin ghé tới gần Sara đề nghị, cậu không muốn cô bị thương. Nhưng vẻ như cô không mấy quan tâm lời cậu nói. Shin cũng không còn thời gian khuyên nhủ cô tiểu thư kì quặc. Gã cầm đầu đã đứng dậy, khoe miệng dính máu và mắt hấn giận dữ như muốn long sông sọc ra.

- Cho nó ăn cát! – Hấn rít lên ra lệnh cho đám đàn em. Và trận chiến bắt đầu. Lũ hình xăm lao đến như một đàn trâu hung hấn chỉ trực húc càn. Shin bằng vài đường đá xoay người và vài cú đấm chí mạng đã tặng vài tên những đòn đau. Nhưng lũ chúng khá đông để cậu không thể hạ gục ngay được. Shin chợt để ý thấy gã cầm đầu không tham gia trận chiến và đang tiến lại phía Sara. Một giây sao nhãng khiến cậu ăn liền hai cái đập từ phía sau. Shin tung hết sức để thoát khỏi vòng vây nhưng mấy gã này dường như muốn kìm chân cậu hơn là hạ gục.

- Thằng khốn! Không được chạm vào cô ấy! – Shin gằn như hét lên ra lệnh. Cậu định lao tới nhưng bị một gã cao lớn vớ được thanh gậy chênh ềnh trên đường và phang vào lưng Shin một cú mạnh, khiến nó gãy đôi. Shin thấy nhói mạnh ở xương vai, máu trong cơ thể cậu nóng lên hừng hực. Nhưng quy luật trong mọi trận chiến là kẻ tham gia buộc phải chấp nhận những cơn đau. Kẻ không thể là kẻ thất bại. Răng nghiến chặt, Shin xoay người tung một cú đá vượn rộng đập trúng hai kẻ đang xông đến. Chúng đổ rạp vào nhau nhưng hai gã khác từ hai bên lại lao tới như hai con chó săn điên dại. Shin biết chưa thể kết thúc trận chiến ngay lúc này.

Gã cầm đầu đã tới trước Sara, môi hắn nhếch lên đầy xảo trá và khoái lạc.

- Cô em thuê chó canh đây à? Nếu không muốn nó gây hết bốn chân thì ngoan ngoãn với anh đi!

Cánh tay gã vươn ra, bàn tay đan vào những lọn tóc trắng, gã nhào người tới gần sát Sara. Đôi mắt gã nhìn chăm chăm chiếc cổ trắng nõn đầy nhục dục bần thiêu. Đầu lưỡi đưa qua đưa lại trong khoang miệng, gã từ từ cúi xuống.

Nhưng bất giác, ánh nhìn của Sara đang đâm xuyên qua lồng ngực nơi quả tim đập mạnh mẽ của gã cao lớn, bỗng ngược lên hướng thẳng vào mắt gã. Gã khựng người. Ánh nhìn ấy như những mũi kim nhọn hoắt ghim vào gã những phần nộ. Ánh nhìn của đôi mắt xanh ngọc với những tia xanh đậm từ đáy vông mạc đang bắn tủa ra. Và một giọng nói tông cao cất lên đầy quyền lực.

- Bỏ bàn tay nhơ bẩn của ngươi ra!

Gã hình xăm vẫn chưa hết bàng hoàng vì hiệu ứng thôi miên cực mạnh trong đôi mắt tóc trắng, đột nhiên gã hự lên, chậm chạp uốn cong người với đôi tròng mắt căng ra hết cỡ.

Một sợi dây xích nhỏ ánh bạc đang quấn quanh cổ gã. Lực siết mạnh, quá mạnh. Bàn tay gã hình xăm đã bỏ ra khỏi Sara và tóm chặt dây xích đang siết lấy nơi cổ mình. Nhưng gã bất lực để chống trả.

Lũ đàn em chết sững trước sự tấn công bất thành linh của một tên thanh niên lạ mặt không rõ đã xuất hiện từ lúc nào. Riêng Shin, cậu không mấy ngạc nhiên vì sự xuất hiện ấy, cậu ngạc nhiên hơn vì Zan đã đi đâu bỏ lại Sara ở ngõ này này giờ.

Mấy tên đàn em sực tỉnh, chúng mặc Shin và cùng xông lại hùng hổ cứu thoát đại ca.

Lúc này, khi gã cao lớn đã căng cứng người và miệng há hốc cổ hít những hơi thở dồn dập vào trong khoang họng đang bật ra những tiếng rên rỉ, Zan bất ngờ buông tay và rút dây xích về. Ngay tức khắc, đầu dây xích vung lên, vươn ra và bật mạnh về phía hai kẻ đang tấn công. Chúng ngã nhào về phía sau, cùng lúc cả thân hình nặng trĩu của gã cầm đầu cũng đổ phịch xuống nền đất. Hắn ôm cổ rên rỉ.

Zan lao tới những kẻ còn lại vẫn hăng máu muốn tấn công. Như một cơn lốc xoáy, cậu bật người đập mạnh vào lồng ngực hai kẻ kề sát nhau. Chúng đổ rạp xuống. Shin cũng đã xuất hiện và tiếp sức. Có lẽ hai chàng trai trẻ chưa từng nghĩ sẽ cùng là một đội, nhưng ở tình thế này, họ buộc phải hợp sức, mục đích duy nhất là bảo vệ người con gái kia.

Bất chợt nhớ tới Sara, Zan quay người và cậu thất thần khi thấy Sara vẫn đứng nguyên chỗ cũ. Đôi mắt cô đang chăm chăm vào kẻ quằn quại dưới đất, đôi mắt thâm xanh.

- Đưa cô ấy ra khỏi đây! – Zan hét lên, nhìn thẳng vào Shin như ra lệnh.

Shin chưa kịp định thần để hiểu thì giọng Zan rít lên lần nữa đầy cuồng nộ. Đưa cô ấy đi khỏi chỗ này!

Shin không sợ nổi giận dữ của Zan nhưng cậu nhận ra trong ấy có rất nhiều nguy hiểm ẩn chứa. Cậu không rõ đó là gì nhưng trước mắt, điều cậu hoàn toàn không muốn là có nguy hiểm xảy đến với Sara. Shin lao đi với tốc độ chóng mặt và tóm lấy tay Sara kéo lao theo.

Bất ngờ bị kéo đi, Sara muốn giằng mạnh tay khỏi Shin nhưng tay cậu quá mạnh và rắn như thép.

Shin đã kéo Sara khuất sau con ngõ, bấy giờ Zan mới thấy phần nào nhẹ nhõm. Điều cậu lo sợ chắc chắn đáng sợ vô cùng.

Những gã hình xăm vẫn chưa chấp nhận dừng cuộc chiến. Chúng nhận ra Zan còn lại một mình và chúng không thể để cậu thoát. Cuộc chiến một chọi sáu lại tiếp tục.

Một chốc, toàn bộ sáu gã đã la liệt dưới đất. Zan thở mạnh và định quay đi. Nhưng cậu đã quên mất một điều. Gã cầm đầu chắc chắn đã đủ thời gian để hồi phục.

Từ đằng sau, hai cánh tay to lớn chắc như cột gỗ ôm ghì lấy Zan. Gã nhắc bổng Zan lên và như một trò chơi ném đĩa, gã xoay người lấy đà ném thẳng cả cơ thể Zan đâm sầm vào mảng tường.

Thân người Zan đáp đất với cái đầu đau như búa bổ và vết thương nơi ngực nhói lên thấu buốt. Máu xộc ra từ miệng cậu chảy xuống nền đất, đỏ thẫm.

Bàn tay gã hình xăm ôm lấy cái cổ còn hằn đỏ vết dây xích của hắn, miệng hắn gầm gừ.

- Thăng chó chết! Tao sẽ tiến mày đi Tây Thiên!

Cúi xuống rút chiếc dây xích từ tay Zan và quay nó trên không trung. Mắt Zan lơ mơ thấy những vệt sáng quay như chong chóng. Cậu đang cố để chống người dậy thì...

- Uaa... a...

Một tiếng hét xé toạc không khí vút ra từ cổ họng Zan. Mảnh dây xích đã quật vào người cậu nghe tiếng vun vút trong không khí tĩnh lặng. Áo vest của cậu như bị xé một đường dài. Từ vết dây xích, máu rỉ ra thấm vào áo vest dày.

Gã cao lớn bật cười thích thú. Gã lại vung dây xích lần nữa, răng nghiến chặt.

Nhưng Zan không thể để tiếp tục bị tấn công, cậu sẽ hoàn toàn tê liệt mất. Khi đầu dây xích vút tới, Zan dùng cả cánh tay đỡ lấy, những móc xích như đâm toạc da thịt cậu, tê buốt. Zan nhào người dậy bằng tất cả sức lực. Một lưỡi dao rơi ra từ tay áo Zan và cậu chồm tới, nhanh tới mức gã kia không kịp phản ứng, mũi dao đã đâm phập vào mu bàn chân hắn.

Lại một tiếng hét man rợ vang lên, gã cao lớn đổ phịch và ôm lấy bàn chân đang túa máu. Chớp cơ hội, Zan bật dậy rút lại dây xích.

- Thăng khốn nnn...! – Tiếng nguyên rửa thoát ra kinh rợn, mặt gã hình xăm đỏ rực như quả cà chua nứt toác.

Một lưỡi dao nữa rút ra từ bên trong áo vest, giọng Zan cất lên đầy phẫn nộ.

- Mày còn nợ tao một thứ. Bàn tay nhơ nhuốc của mày đã chạm vào người con gái tao yêu.

Zan cúi xuống, mũi dao lia quá nhanh. Và một bàn tay với đủ năm ngón duỗi thẳng văng ra, lăn lóc.

Thêm một tiếng hét man rợ.

Có lẽ gã hình xăm không biết rằng, hắn đã chạm phải điều cấm kị. – Nữ hoàng.

Bóng tối đổ ập xuống, như một con thú dữ khổng lồ.

...

Ra đến con đường lớn vắng người, Shin bắt đầu chạy chậm lại đến lúc dừng hẳn. Bóng tối nhập nhoạng xung quanh, cậu thở dốc và quay lại hỏi Sara.

- Cô mệt rồi phải không?

Phắc!

Bàn tay Sara rút mạnh khỏi tay Shin.

- Ai cho phép người chạm vào ta!?

Shin hơi sững người, nhưng cậu sững sờ hơn vì nhận ra Sara dường như không hề mệt, trông cô bình thường như vừa đi dạo một vòng. Trong khi cậu đã ướt đầm mồ hôi và mất nhiều sức. Sara lúc này có vẻ bức bối.

- Nếu tôi không đến, cô cũng định mặc kệ lũ khốn đó sao? Cô không biết phải kêu cứu hay chạy đi để thoát thân?

Đôi mắt đã trở về màu ngọc bích vốn dĩ bỗng se sắt lại. Sara nhìn chằm chằm vào Shin.

- Người nghĩ ta sẽ để yên cho lũ nhơ nhuốc đó?

- Nhưng cô đã im lặng và mặc kệ chúng khi tôi xuất hiện.

- Người theo dõi ta?

Shin hơi ghen hòng.

- Không! Vì phòng trọ tôi ở trong con ngõ ấy.

- Người quen lâu người đó phải không?

- Cô nói gì? – Shin hoàn toàn bất ngờ về những suy nghĩ của Sara, cậu không đoán nổi cô thế nào. Được rồi, con người các người hẳn như nhau.

Máu trong người Shin nóng rực lên, cậu không thể chấp nhận những lời độc địa từ chiếc miệng xinh xắn ấy.

- Con người? Cô không phải con người sao?

- Câm đi! – Sara bỗng gắt lên đầy căm phẫn – Sao người dám so sánh ta với hạng tầm thường các người? Con người là loài hạ đẳng, hẳn nhiên với lòng tham vô đáy và những tính toán dã tâm! – Giọng Sara ngày càng trở nên giận dữ, như cô đang kết tội.

- Cô nói gì vậy? Hạ đẳng? Hẳn nhiên?

- Không phải sao? Con người như người đều ham sống và làm mọi thủ đoạn để có thể sống. Thật tầm thường và hạ đẳng!

- Sao cô...

Kittt...

Tiếng bánh xe trượt trên đường quốc lộ át đi tiếng Shin. Cậu nhìn ra, Zan đang bước xuống từ chiếc ô tô bóng lộn. Trong bóng tối nhờ nhợt, nó vẫn tỏa ra một sự sang trọng và kiêu hãnh lạ thường. Shin cũng nhận ra những vết thương nặng trên người Zan.

Zan đã nhanh chóng tới gần, đứng trước Sara, cậu cúi đầu.

- Cô chủ, tôi xin lỗi!

Chát!

Shin một lần nữa sững sờ. Một cái tát đau tặng Zan từ bàn tay mảnh khảnh của cô tiểu thư đài các.

- Sao người dám bỏ đi? Sao người dám bỏ ta lại? Sao người dám làm thế?

Zan lại cúi đầu.

- Tôi xin lỗi! Hãy trừng phạt tôi!

Những cử chỉ nhẫn nhịn và giọng nói dễ chịu của Zan làm Sara dịu xuống một chút. Cô quay người bước tới con xe đang đỗ bên lề đường.

- Về thôi! Ta đang đói đến phát cáu lên!

Zan có lẽ là người hiểu Sara hơn bất cứ kẻ nào. Cậu nhanh chóng chạy về chỗ con xe và mở cửa cho cô chủ bước vào.

Chiếc xe phóng vút đi trước nỗi sững sờ trong mắt Shin.

- Rốt cuộc đâu mới là con người thật của cô?

.....

Chiếc Koenigsegg Agera R lao vút trên đường quốc lộ vắng vẻ với tốc độ 150 km/h. Hai bên hàng cây thẫm đen như trôi tuột và mất hút dần trong gương chiếu hậu. Con đường quốc lộ heo hút thẳng băng như chạy tới tận cùng trời đêm. Con siêu xe lướt đi êm ru như lướt trên sóng. Trong xe, đôi mắt chàng trai trẻ khá tập trung vào phía trước mặt. Có lẽ cậu đã quen việc chấp nhận và chịu đựng những cơn đau nên cơ thể cậu lúc này không hề phản đối những vết thương da thịt đau đến tê buốt và vẫn còn rỉ máu.

- Cô chủ không cần cố chịu đựng!

Giọng Zan buông thông, mắt vẫn chăm chăm nhìn về phía trước. Đúng như Zan biết, Sara đang ngồi ghế cạnh cậu và từ nay giờ cô hoàn toàn không hề thoải mái.

- Mở mui xe ra! Ngọt ngọt!

Giọng cô lạc hẳn đi trong nỗi chịu đựng, hai bàn tay cô bấu chặt rìa mép của ghế xe. Những ngón tay thì thoảng khe run lên. Zàn hiểu rất rõ cô đang phải chịu đựng điều gì.

- Cứ làm gì cô chủ muốn!
- Mới tuần trước, vết thương người chưa lành!
- Tôi không nghĩ cô chủ lại quan tâm những vết thương của tôi!

Zàn vừa dứt lời, cậu đã nhận thấy hơi thở lạnh lẽo của Sara sát bên tai cậu.

- Không phải quan tâm! Ta chỉ không muốn mất người.

Chiếc áo vest của Zàn bị tháo tung ra. Một bàn tay Sara vòng lên ôm ghì lấy cổ cậu. Những móng tay dài, nhọn, sắc bấu vào da thịt nơi vết hằn đỏ của những mấu xích vẫn rỉ máu. Tay Zàn vẫn tập trung giữ lấy vô-lăng điều khiển xe. Da thịt cậu đau nhói nơi những móng tay bấu vào bật máu nhưng làn hơi thở hỗn hển như thú khát mồi trên vai khiến cơ thể cậu dễ dàng chấp nhận hơn nỗi đau. Cậu đang chuẩn bị cho điều tồi tệ hơn thế.

Ngón tay Sara lần lên áo sơ mi của Zàn và tháo từng chiếc khuy.

- Nghe này Zàn. Máu bên trong động mạch người đang chảy, tiếng rít lên làm ta muốn phát điên! Nó đang chảy về phía này, quả tim người – Những ngón tay cô tiếp tục luồn vào bên trong áo sơ mi, chạm vào một lớp bông băng dày nơi ngực trái. Cô đã đứng, vết thương cũ của Zàn chưa lành.
- Tim người đập rất mạnh, Zàn. Người đang lo lắng, sợ hãi hay hồi hộp?

Mắt biếc khe liếc lên nhìn Zàn, mái tóc trắng rơi đầy trên vai cậu. Đôi mắt Zàn vẫn nhìn thẳng đầy cương nghị. Bất giác, đôi mày cậu hơi chau lại.

- Lấy đi bất kì thứ gì cô chủ muốn!

Vừa dứt lời, đôi mày Zàn chau lại hơn, đôi mắt cậu se sắt và hàm răng nghiến chặt. Những móng tay dài và sắc đã đâm xuyên lớp bông băng, xuyên qua da thịt và cắm sâu vào phía trong.

- Máu người thật ấm và chảy ngọt ngào – Hai cánh tay Sara ghì siết lấy Zàn làm cơ thể cậu căng lên – Zàn! Ta muốn phát điên! Ta muốn!

Lần nữa, Zàn cảm nhận những ngón tay đâm sâu hơn hướng thẳng vào tim mình. Máu túa ra ngày càng nhiều, nhập nhòa tay Sara. Đôi mắt xanh nhìn nơi ấy với sự thèm khát lộ rõ. Chỉ một tích tắc nữa, cả bàn tay cô có thể nắm gọn quả tim sống đang đập ấy. Chỉ một tích tắc và nỗi thèm khát của cô đang cuộn cuộn như dòng nước biển.

Một giây do dự, mắt biếc lại liếc nhìn Zàn. Cậu đang chịu đựng, đang nghiến chặt răng. Một dòng máu đỏ chảy ra từ khóe miệng ngậm chặt. Nếu cậu biến mất khỏi cuộc đời Sara? Nếu không bao giờ Sara nhìn thấy cậu nữa?

Phụt!

Bàn tay Sara đã rút mạnh ra, làm bật lớp bông băng và xé toạc một mảng áo sơ mi! Bàn tay nhor nhóp máu và không mang theo quả tim cô cần. Ngay khắc, Sara ngoài người lên, ôm ghì lấy cả cơ thể Zàn và chận cậu xuống. Chiếc vô-lăng bất ngờ bị xoay đi tới 90°. Bánh xe ngoặt về một phía và với tốc độ chóng mặt, cả con xe đâm sầm vào hàng chắn bảo vệ.

Một đoạn hàng chắn méo hẳn đi vì va chạm mạnh. Nhưng may là con xe nguyên vẹn. Đèn pha vẫn chiếu thẳng phía trước, sáng rực những lùm cây thẫm đen.

Hơi thở hỗn hển của cả hai người hòa quyện. Máu nhor nhóp khắp xung quanh. Mùi máu tanh nồng nặc. Sara vẫn ôm siết Zàn và hai đôi mắt chỉ cách nhau vài cm.

- Người không bao giờ được rời khỏi ta!
- Tôi không bao giờ làm thế cho đến khi em muốn tôi chết!
- Người là kẻ loài người ngu ngốc nhất! Là tên nô lệ ngu ngốc nhất!

- Nếu là nô lệ của em, tôi muốn làm nô lệ ngàn kiếp!

Môi Sara đã ép chặt vào môi Zan. Vẫn vậy, đôi mắt sẫm nâu khép chặt, còn đôi mắt biếc vẫn mở tròn tròn nhìn. Zan thấy cơ thể dần kiệt sức.

Xung quanh chiếc ô tô, bóng tối bủa vây và ôm gọn một màn sương mù lẩn khuất sà xuống, đặc quánh trong màn đêm.

10. Q.2 - Chương 10

12 giờ đêm

Cộp... cộp...cộp...

Tiếng cao gót đi trên sàn gạch từng bước uyển chuyển nhẹ nhàng, đập vào những vách tường vọng lại. Mái tóc trắng thẳng khi đưa nhẹ, sóng động như luồng gió. Đôi mắt xanh biếc không xúc cảm nhìn thẳng phía trước, trên hành lang trắng toát và dài hun hút. Thứ ánh sáng trắng trải rộng trên tường chỉ làm không gian thêm tĩnh lặng và lạnh lẽo.

Sau Sara, đôi giày thể thao vẫn bước theo đều đặn. Nhưng một chốc, bàn tay rần chắc lại chống lên tường kìm giữ cơ thể không đổ ụ. Zan biết cơ thể lúc này đang kiệt sức tới kiệt quệ. Dấu vết thương ở ngực trái đã cầm máu, nó vẫn thì thoảng nhói lên thấu buốt. Và toàn bộ sức lực của Zan gần như bị rút cạn. Zan vẫn cố chịu đựng và không hé môi nửa lời.

- Có lẽ đây không phải giờ tan tâm của sinh viên?

Mũi cao gót dừng lại. Trước mắt Sara, một cô gái cao với mái tóc dài đang hồ hững khoanh tay dựa tường. Mái tóc đen mượt của cô ta dày và đổ dài xuống tận sàn, vẫn còn cuộn tròn từng lớp trên lớp đuôi vấy xanh nhạt. Đôi mắt xanh thăm nhìn thẳng Sara và đã nhận ra những vết máu loang lổ trên cơ thể cô cùng tên vệ sĩ theo cùng. Khóe môi hồng thâm nhếch lên ngạo nghễ.

- Nếu chưa dùng bữa tối, chúng ta sẽ cùng ăn?

Giọng Sara cất lên vẫn cao vút nhưng tỏ ra lễ độ.

- Zan đã lo việc đó!

- Em định thay hết bữa chính thành bữa phụ sao?

Ánh mắt xanh sắc khê liếc về phía Zan, cô gái thừa hiểu Zan đang chịu đựng điều gì.

- Zan biết thế nào sẽ tốt với em!

- Im đi Sara! Em cần biết vị trí của em và những gì em phải làm!

- Chị không có quyền quản lí nó! Muộn rồi, em xin phép về phòng trước.

Sara bước lướt qua cô gái tóc dài, không một mảy may để tâm. Zan bước theo vào đến ngang đôi mắt xanh thăm đang nhìn cậu, cậu chợt dừng chân.

- Cô là chủ mưu của những tấm ảnh chụp lén?

- Ta biết người sẽ tìm ra. Hôm nay là một ngày thú vị chứ?

Ánh mắt nâu sẫm gần xuống và nhìn kẻ bên cạnh cái nhìn đe dọa.

- Cô có thể làm gì tôi, nhưng không được đụng tới cô ấy.

Đôi môi thắm cong lên đầy thích thú và ghé lại sát Zan.

- Xem người có thể bảo vệ nó được bao lâu? Người đã quên điều gì thì phải? Mười năm rồi, kẻ đáng mong đợi chuẩn bị trở về.

Toàn cơ thể Zan bất động, đôi đồng tử hiện rõ một nét bàng hoàng.

Khi những tia nắng đầu ngày rọi xuống nhân gian, hàng ngàn hàng vạn cây cỏ vươn mình hứng đầy những nắng ấm. Những giọt sương như pha lê đọng lại từ buổi đêm, long lanh phản chiếu sắc nắng vàng. Cả một vùng đất mọc rậm những thân dây leo, giăng mắc như một chiếc áo non sống động. Hàng vạn thân cây mảnh đan xen bỗng run lên những luồng run rẩy, như mảnh thịt người khi gặp lạnh mỗi sớm mai.

Tin về một kẻ thất cổ tự vẫn tại phòng 2C-1 dãy C loan ra làm những kẻ bất cần đời nhất trong học viện Across cũng phải rùng mình. Mọi kẻ tọc mạch đều nghĩ ngay đến kẻ liều mạng đã treo ảnh chụp lên Nữ hoàng lên bảng tin và tin đồn thất thiệt tiếp tục lan rộng. Nhưng vì không có một thông báo chính thức nào từ phía học viện hay hội sinh viên, nên tin đồn vẫn chỉ là tin đồn không xác thực.

- Rốt cục có đúng là có kẻ đã tự vẫn?

Kein bật lon nước ngọt đưa cho Mun ở băng ghế cỏ vũ trên sân thể thao. Cô nhận lấy với nụ cười gượng gạo.

- Thực sự đến lúc này em cũng không biết chắc có phải thật hay không. Các đàn anh trong hội sinh viên chỉ yêu cầu im lặng và làm mọi việc để chuyện này im đi.

- Nghĩa là họ muốn che dấu sự thực? Hay cũng không biết thực hư thế nào? Tại sao không điều tra rõ ràng?

- Em tin là bên trên chỉ tìm cách để giữ danh tiếng cho học viện thôi, anh Kein. Ở đây không thiếu những chuyện kinh hoàng bị im đi đâu. Còn điều tra thì bên ban quản lí bọn em quyết định không nhúng tay vào.

- Mun đang nghĩ tới kẻ cộc cằn là Zan và thăm nguyên rửa trong lòng. Bất giác, Mun liếc thấy Shin đang bước vào sân thể thao, trông cậu có vẻ đang nghĩ ngợi. Mun giơ tay vẫy vẫy ra hiệu.

- Anh Shin! Chỗ này nè. Anh Shin!

Mất khá lâu để Shin chú ý thấy và cậu tiến lại.

- Mày biến đi đâu mấy ngày nay mà tao không liên lạc được thế?

- Tao bận vài chuyện.

- Mày muốn gạt thằng này ra khỏi cuộc sống rồi phải không?

- Tao giờ không có thời gian đùa đâu!

- Mày...

- Anh Shin sao thế? – Giọng Mun nhẹ lại đầy lo lắng. Mấy vết thương trên mặt là thế nào? Đừng nói anh ngã xe, em thuộc rồi đấy.

Shin quay đi tránh tay Mun chạm vào mặt mình.

- Không sao. Hôm qua gặp mấy thằng đầu gấu.

- Lũ nào thế? – Kein hốt hoảng.

- Anh phải báo cảnh sát, anh Shin!

- Đừng quan trọng hóa lên, chưa chết là được rồi.

- Anh thật là... A! Sắp tới có lễ hội truyền thống của trường, hai anh nhớ đi dự nhé!

- Lễ hội truyền thống? Anh tưởng tổ chức vào 25/12 hằng năm chứ nhỉ? – Kein ngạc nhiên.

- Vâng. Nhưng vì vụ bùng nổ từ hôm qua nên hội trưởng đã quyết định làm trước một tháng để làm dịu dân tình.

- Anh đã nghe hội trưởng là một người xuất sắc và nhiệt tình mà.

- Phải đấy anh Kein, em rất ngưỡng mộ chị ấy.

- Gia thế cô ta thế nào? – Shin hỏi, trong đầu cậu hiện ra khuôn mặt một cô gái bí hiểm và ngang tàn hơn là xuất sắc và nhiệt tình.

- Này, em không ngờ dạo gần đây anh Shin biết quan tâm chuyện bên ngoài đấy nhé! Hội trường nghe nói là một tiểu thư danh giá cơ đấy. Trong học viện, cả các giảng viên cũng nể nang chị ấy nhiều.
- Có khi cô gái ấy mới xứng hơn với cái danh Nữ hoàng ấy nhỉ. – Kein chen vào. Mun bật cười che miệng.
- Với anh Kein thì ai xinh cũng là Nữ hoàng thì có, hihi.
- Đừng nghĩ xấu về anh thế chứ!
- Tin em đi, anh sẽ rõ hơn tại sao Nữ hoàng hiện tại lại mang danh Nữ hoàng. Hãy chờ lễ hội truyền thống năm nay nhé.
- Gì cơ? Tò mò quá đấy Mun.

Nói tới Nữ hoàng, mình Shin lại đuổi theo những suy nghĩ phức tạp và nhiều ẩn khuất. Cậu ngày càng cảm thấy có gì bất thường nơi cô gái ấy. Nếu cô gái ấy thật sự là cô gái bồ công anh, đã mười năm rồi mà thời gian không in hằn lên vẻ bề ngoài của cô một dấu tích nào của tuổi tác? Tạo sao cô khinh ghét con người tới thế? Và thay vì có một vệ sĩ, cô lại muốn có một nô lệ?

Thông tin về lễ hội truyền thống được tổ chức sớm nhanh chóng làm xôn xao các sinh viên, nhất là những tân sinh viên còn nhiều tò mò và lạ lẫm. Lễ hội của học viện Across luôn được tổ chức hoành tráng với sự chuẩn bị chu đáo và thú vị. Chỉ vài ngày, không còn mấy ai nhớ tới tin đồn kẻ tự vẫn, mặc cho kẻ đó thực sự đã biến mất cùng hồ sơ của hắn đã rút khỏi học viện. Hầu hết sinh viên hiện giờ đều rục rịch sửa sang và chuẩn bị cho lễ hội truyền thống. Sẽ có những cuộc chơi sôi nổi giữa các khoa, các màn biểu diễn tài năng ấn tượng. Lại thêm những cuộc thi bên lề tìm những gương mặt tiêu biểu trong khoa để tham gia dự hội thi chính. Vậy là không khí trong học viện sôi động hẳn lên.

Một buổi trưa dịu dàng với nắng nhạt và làn gió se se lạnh. Giữa thảm cỏ xanh như một dải lụa ngọc, một thân cây cổ thụ sừng sững vươn lên. Cành lá xum xuê tỏa bóng. Dưới gốc cây, chàng sinh viên đang ngồi im lặng, đôi mắt sẫm nâu chú mục vào màn hình laptop. Một tay Zan ôm cuốn sổ ghi chép thi thoảng ghi những nét chữ gãy gọn. Đôi mày đậm chiều khê chau như suy nghĩ một vấn đề phức tạp. Những lúc yên tĩnh thế này mới là thời gian chính cho Zan học tập. Thảng hoặc, một làn gió lướt qua cánh mũi, Zan bất giác hít một hơi sâu đầy tràn một mùi hương quen thuộc. Một thứ mùi là lạ và say đắm không thể nhầm lẫn. Mùi hương từ một làn tóc trắng mềm...

Trong vòm cây lá đan xen, những chú chim nhẩn cỏ nhìn một-điều-rất-lạ. Những biển lá dày run rẩy hàng triệu con mắt nhìn. Một nàng công chúa đang ngồi vắt vẻo trên một cành cây. Vạt váy trắng rơi xuống đưa nhẹ nhẹ. Đôi mắt biếc tư lự nhìn vào một điểm xa xôi. Bất chợt, Sara nhắm nghiền mắt, một thứ mùi khó chịu xộc vào mũi cô.

- Zan! Thứ gì đó...

Roạt! Xoẹt!

Chỉ một giây nhanh như tia lửa điện, Zan đã xoay người và lưỡi dao sáng loáng bật ra nằm gọn trong tay cậu. Lúc này, cánh tay Zan đang duỗi thẳng và lưỡi dao kề ngay cổ kẻ lạ mặt vừa bước tới nơi gốc cây.

- Người là ai? – Giọng nói tông trầm cất lên cùng ánh mắt gầm ghè nơi Zan. Nhưng kẻ lạ mặt vẫn đứng nguyên không chút sợ hãi hay mấy may, đầu chỉ 1mm nữa, cổ hắn có thể bị xém đứt bởi lưỡi dao. Hắn mặc một chiếc áo choàng đen với chiếc mũ áo đội sụp xuống đầu. Từng con chữ âm điệu bay nhảy thoát ra từ họng hắn.

- Một cuộc tiếp đón không dễ chịu chút nào, Sara Sumata!

Đôi mắt Zan trợn trừng. Lưỡi dao trong tay cậu siết chặt và chỉ chực lia toạc động mạch nơi cổ kẻ lạ.

- Sao người dám...

Nhưng Zan khựng lại. Ánh mắt sắc như lưỡi kiếm chỉ một tích tắc liếc lên nhìn cậu. Toàn bộ khuôn mặt núp dưới chiếc mũ trùm đen bỗng lóe lên hai tia xanh thẫm như mũi kim vút đến.

- Người...

Một động tác xoay tay rất nhanh, cả bàn tay kẻ lạ đã tóm lấy tay Zan và siết chặt. Những móng tay nhọn cắm vào da thịt Zan như những vuốt beo đâm xuyên, bầy chặt.

- Sao người không học cách lễ độ, tên nô lệ hèn kém!

Ánh mắt hằn lại liếc lên như xuyên thẳng vào kẻ lá dày.

- Cả cô cũng vậy, tiểu thư Sara!

Soạt!

Chiếc áo trắng rơi từ vòm cây, đôi cao gót nhẹ nhàng tiếp đất.

- Thả cậu ấy ra! – Giọng Sara chứa đầy quyền lực của một kẻ quyền quý. Ngay lập tức, những móng vuốt dài buông lơ tay Zan. Kẻ lạ định bước tới nhưng đã lập tức bị Zan chặn đường.

- Không được tới gần Nữ hoàng!

Khóe môi áo choàng đen nhếch lên một nụ cười.

- Tôi chỉ đến thông báo đôi điều, tiểu thư Sara. Chắc hẳn cô rõ hơn ai thời khắc quan trọng đang tới gần. Khi gió ngừng, khi cây trút lá, chủ nhân tôi đang chờ đợi nó từng ngày. Và chủ nhân hi vọng sẽ gặp cô sớm khi ngài tỉnh dậy. Đây là chút quà mang lòng thành.

Bàn tay hằn đưa ra, một chiếc hộp đỏ thẫm như màu máu vuông vức và sang trọng. Ngay khi Zan nhận lấy nó, kẻ choàng đen cúi đầu và quay đi. Hằn mắt hút sau một gốc cây như một luồng gió.

Chiếc hộp trên tay Zan khẽ động cựa, cậu liếc nhìn về phía Sara. Trông mặt cô lạnh tanh không một xúc cảm.

....

Tan học.

Sân trường tấp nập những người và những xe. Ở một góc của lối đi vào khu gửi xe, Mun đang đứng nép mình quan sát. Cô nhận một nhiệm vụ quan trọng từ ban quản lý và đương nhiên là khó khăn vô cùng.

Cửa sau của chiếc ô tô sang trọng vả nổi bật đóng sập lại. Zan định vòng lên trước mở cửa xe nhưng bất giác, cậu khẽ nhíu mày. Zan xoay người và bằng một động tác thô bạo, cậu xô ầm kẻ lén lút vào cửa kính đen của con xe. Bàn tay rắn như thép của Zan tóm gọn chiếc cổ trắng xinh xẻo và chỉ trực xiết chặt lại.

- Tôi không cố ý. Tôi không... - Mun hốt hoảng kêu thét lên. Hàng trăm con mắt xung quanh từ xa hướng vào. Nhưng chỉ một cái liếc nhìn đe dọa của Zan, tất cả lại giả vờ trở về công việc của mình.

Zan thả Mun ra vì biết cô không khác một con mèo hen yếu đuối. Mun dẫu muốn run bắn lên nhưng vẫn đứng thẳng dậy và cố tỏ ra bình tĩnh.

- Tôi chỉ có chuyện muốn nói.

Ánh mắt đáng sợ của Zan đưa qua chỗ khác như chỉ muốn Mun nói nhanh và biến nhanh.

Mun nuốt khan, rồi cô nặn ra từng chữ.

- Tôi... có thể...gặp... Nữ hoàng?

Mun giật bắn vì ánh nhìn sắc như dao của Zan trùng trùng đâm xuyên vào mắt cô.

- Được, được rồi! Nói với cậu thôi cũng được. Chuyện là lễ hội truyền thống của trường sắp tổ chức và ban quản lý chúng tôi năm nay muốn có một tiết mục ấn tượng của khoa nghệ thuật. Chúng tôi muốn mời Nữ hoàng...

- Không!

Zan đáp một từ duy nhất lạnh tanh và đáng sợ, rồi cậu quay người lên mở cửa xe trước.

- Đây là ý của hội trưởng! – Mun giật giọng. Zan chột khựng lại, suy nghĩ chạy rất nhanh trong đầu.

- Nếu không có thay đổi gì thì quyết định vậy đi! Chúng tôi sẽ báo lại thời gian và cách tổ chức chương trình!

Nói liến thoắng rồi Mun cầm đầu chạy một mạch đi, không kịp để Zan phản ứng lại. Cô chỉ cần biết thế là đã xong nhiệm vụ. Cô nép ở một góc thở hổn hển và miệng lại liên tục nguyên rửa kẻ cộc cằn.

Zan ngồi vào xe và đóng sầm cửa lại. Dầu sao đó cũng không phải chuyên quan trọng vào lúc này. Cậu nhìn lên gương chiếu hậu và thấy Sara đang ngồi yên lặng, đôi mắt chú mục vào chiếc hộp quả đỏ cậu để đầu xe. Dầu ánh mắt ấy vô cảm nhưng Zan vẫn đọc được chút gì lo lắng và rối bời. Zan hiểu Sara hơn ai hết.

- Cô chủ dúi chưa? – Giọng Zan nhẹ nhàng. Cậu gạt cần và bắt đầu cho xe chuyển bánh. Nhưng bỗng, cậu thấy đầu văng vất và mọi thứ trước mắt nhòe đi. Một tay Zan vẫn giữ vô-lăng, một tay ôm ghì lấy đầu. Có lẽ cậu đã mất máu nhiều dẫn tới kiệt sức, nhưng cả mấy ngày nay cậu đều cố chịu đựng. Song sức chịu đựng luôn có giới hạn.

- Người muốn mất mạng hay sao, Zan!

Từ đằng sau, cánh tay Sara ôm lấy cổ Zan và giọng nói cô kề sát tai cậu.

- Tôi hi vọng mối quan tâm của cô chủ là thật lòng!

- Một kẻ ngốc! Ai sẽ lo cho bữa ăn của ta nếu người gục xuống?

- Tôi không sao!

- Ta ghét câu đó!

Bàn tay Sara đẩy cằm Zan lên và vẫn từ phía sau, cô nhào người hơn, đặt môi mình lên làn môi nhợt nhạt.

Chiếc xe vẫn lao thẳng đi, về phía cổng chính học viện. Nhưng đôi mắt người cầm lái không tập trung như thường lệ. Cơ thể Zan đang thả lỏng và chìm vào một thứ xúc cảm êm dịu mà cũng mãnh liệt. Cậu thấy sức lực đang dần hồi phục, như được tái sinh.

...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bo-cong-anh-bat-tu>